

Curierul ADVENTIST

Încetează

să te mai rogi

pentru seceriș

Anul LXXXIII
IULIE 2006
nr. 7

Curierul ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua
a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Tehnoredactare și grafică: Liliana Dincă
Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București

E-mail: curierul@adventist.ro

ISSN 1220-6725

3 Editorial
Prin furtunile vieții
Gabriel Dincă

4 Devoțional
Mare este secerișul
Ștefan Radu

7 Spiritual
Încetează să te mai rogi pentru seceriș
James A. Cress

10 Misiune
Capra cu un ied
Cornel Roman

11 Interviu
Brad Thorp în România
Gabriel Dincă

13 Reportaj
Pus deoparte...
Daniel Pisică

14 Experiență
Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă!
Mihai Enea

17 Educație
Ziua eduției
Valeriu Petrescu

18 Pagina membrilor
Reforma sanitară, mana zilelor noastre
Paulini Ene

20 De la cititori...

22 Spiritul Profetic
Spiritul profetic și solia martorului credincios
Florin Horodan

24 Tineret
Drumul crucii
Cătălin Bărbulescu

26 Sănătate
Mână în mână
Costin Dinu

28 Știri

30 Pagina copiilor
Glasul șoptit
Bonnie Walker

31 De la inimă la inimă
Gânduri de weekend
Lucian Cristescu

Prin furtunile vieții

GABRIEL DINCĂ

In ultima perioadă de timp, țara noastră a fost afectată de multe inundații care au devenit adevărate furtuni fizice și spirituale pentru cei care au fost în acele locuri calamitate. Multe familii au rămas fără adăpost, iar durerea și nesiguranța zilei de mâine au adus multă suferință atât pentru cei în vârstă, cât și pentru cei tineri. Deși, poate, nu am fost în acele zone unde Dunărea a ieșit din matcă sau în alte locuri în care au fost rupeți de nori, constatăm că sunt tot mai multe furtuni în lumea noastră, că cel rău dezlanțuie tot mai multe tensiuni în familie, la serviciu, în afaceri, etc. Ce facem în astfel de situații? Putem fi liniștiți și plini de încredere că Dumnezeu este cu noi și ne va conduce în cele din urmă la liman?

Furtunile neascultării

Citind cu atenție Sfânta Scriptură, descoperim multe furtuni în viețile copiilor lui Dumnezeu. Unele dintre ele au fost din cauza neascultării lor, altele, dimpotrivă, tocmai din cauza ascultării lor față de Cuvântul Său. Avraam a avut mulți ani probleme în familia sa datorită faptului că a luat de soție pe Agar și nu s-a încrezut în făgăduința lui Dumnezeu. Iacov a declanșat un adevărat uragan în viața familiei lui atunci când a înșelat pe tatăl său pentru a primi binecuvântarea întâiului născut. David a dezlanțuit o adevărată tornadă în viața sa, prin păcatul său cu Bat-Seba. Iona a trebuit să stea trei zile și trei nopți în fundul mării datorită alegerii sale de a merge spre Tars, și nu spre Ninive. O, câte probleme nu se întâmplă în viețile noastre datorită neascultării noastre de Dumnezeu. Câte divorțuri ar putea fi evitate, câte crize relaționale, financiare sau de altă natură ar putea fi ocolite, dacă am asculta de sfatul Lui și ne-am

păstra credința, răbdarea, calmul și echilibrul în orice situație.

Furtunile Providenței

Dar sunt și furtuni pe care nu le putem evita. În unele situații, suntem victime ale răutății și invidiei celor din jurul nostru. Cu toate că ele sunt declanșate de cei răi, Cel care ne iubește le poate transforma în adevărate binecuvântări. Gândiți-vă ce a însemnat pentru Iosif să fie vândut ca sclav de frații săi. Ce uragan s-a deslanțuit în sufletul lui atunci când, datorită credințioșiei sale față de Dumnezeu, a fost aruncat în cea mai întunecată temniță. Și cu toate acestea el a putut să-i încurajeze pe frații săi prin cuvintele: „Dumnezeu a schimbat răul în bine” (Geneza 50,20). Gândiți-vă ce a însemnat pentru cei trei tineri faptul că au fost aruncați în cuptorul cu foc sau pentru Daniel groapa cu lei. Ne putem aminti de asemenea, de călătoria apostolului Pavel spre Roma când, din cauza furtunii, toți pierduseră orice nădejde de scăpare. Dar Dumnezeu nu-i uită niciodată pe copiii Săi. În mijlocul furtunii, El l-a trimis pe îngerul Său în cuptorul de foc și în groapa cu lei pentru a salva pe cei care se încred în El. În mijlocul disperării, El trimite un înger pentru a-i aduce liniștea și pacea în inima apostolului Său. Atitudinea de încredere în Dumnezeu a apostolului Pavel, în timp ce era în furtună, a adus speranță și salvarea colegilor săi de călătorie. Viața celor din barcă a fost salvată datorită lui Pavel (Fapte 27).

Atitudinea în furtună

Dacă cercetăm cu atenție aceste situații în care copiii Săi au fost victime ale celui rău, vom descoperi că cel mai important lucru nu este

să nu trecem prin furtuni, ci cum trecem prin ele și ce rol au ele în viața noastră din perspectiva veșniciei. Orice eveniment sau situație din viața noastră, care ne ajută să ne apropiem mai mult de Împărăția cerurilor, va fi totdeauna o binecuvântare atât pentru noi, cât și pentru cei din jurul nostru. Pe de altă parte, Dumnezeu nu a promis niciodată copiilor săi că vor fi scutiți de furtuni, ci că vor fi în siguranță chiar și în mijlocul furtunii, atâta timp cât se încred în El. În același timp niciodată nu trebuie să uităm făgăduința Lui, că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său” (Romani 8,28).

Deși nu știm ce ne rezervă viitorul, știm că cel rău va dezlanțui tot mai multe furtuni în viețile noastre, în aceste timpuri ale sfârșitului. Dar Dumnezeu, în dragostea Sa față de noi, ne-a oferit o mulțime de făgăduințe pentru a ne susține speranța și a ne întări pașii credinței noastre în acele momente grele. Niciodată nu trebuie să uităm că Isus ne-a promis că va fi cu noi „în toate zilele până la sfârșitul veacului” și vom ajunge sigur acasă. Cuvântul psalmistului ne spune: „Atunci, în strămtorarea lor, au strigat către Domnul, și El i-a izbăvit din necazurile lor. A oprit furtuna, a adus liniștea, și valurile s-au potolit. Ei s-au bucurat că valurile s-au liniștit, și Domnul i-a dus în limanul dorit” (Psalmi 107,25).

Gabriel Dincă,
redactor-șef,
„Curierul
Adventist”

Mare este secerișul

Cel mai mare evanghelist al tuturor timpurilor a fost, fără îndoială, Acela care este Evanghelia întruchipată. Toți evangheliștii pot învăța de la

El ca de la o Sursă perfectă, inepuizabilă, nemuritoare. Iată ce ne spune Sfânta Scriptură: „Isus străbătea toate cetățile și satele, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției și vindecând orice fel de boală și orice fel de neputință care era în norod. Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor. Atunci a zis ucenicilor Săi: 'Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii!'

Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui!” (Matei 9,35-38).

În pasajul de mai sus, cronicarul ne oferă posibilitatea de a distinge elementele de bază ale procesului evanghelic:

- (1) amplitudinea evanghelizării – evanghelizare totală, Isus străbătea toate cetățile și satele;

- (2) contextul evanghelizării – învățare, propovăduire, vindecare;

- (3) motivația corectă a evanghelizării – mila, compasiunea, iubirea (motivații nepotrivite ar fi dorința de a crea senzație, de a oferi spectacol, tendințe de competiție sau de căpățuire).

„Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii!”

Dacă luăm în considerare parametrii secerișului, adică dimensiunile sarcinii și efectivul lucrătorilor, vom descoperi patru modele posibile:

- Mic seceriș – puțini lucrători
- Mic seceriș – mulți lucrători
- Mare seceriș – puțini lucrători
- Mare seceriș – mulți lucrători

Primul model este echilibrat în raportul său dintre sarcină și participanții activi, dar nu este ideal sub aspectul realizărilor. Al doilea prezintă o inflație de participanți, fără a promite rezultate fenomenale. Al treilea este fenomenul de criză identificat și regretat de Mântuitorul, iar ultimul este idealul pentru care ucenicii sunt chemați să se roage. Secerișul Evangheliei nu e infim, el e colosal, timpul e scurt, iar numărul lucrătorilor nu e nici pe departe satisfăcător. Mărirea efectivului participanților ar avea drept urmare scurtarea timpului de lucru și, fantastic, întâlnirea mai curând cu Domnul secerișului! (vezi 2 Petru 3,12).

Contemplând raportul dintre semănat și secerat, ajungem la următoarele constatări:

1. Secerișul este de neconceput fără semănat, iar semănatul nu are nici un rost, dacă nu există seceriș.
2. Semănatul și seceratul sunt lucrări distincte, dar interdependente, adică
3. Semănatul întotdeauna precede seceratul și îl cauzează.
4. Semănatul și seceratul nu pot fi simultane și, în nici un caz, inversate.
5. Între semănat și secerat există o perioadă în care sămânța încolțește, răsare, crește, se maturizează, se coace.
6. Diavolul nu ignoră aceste acțiuni, ci face tot posibilul pentru a împiedica semănatul sau măcar a-l îngreuna, iar dacă nu poate zădărnici seceratul, el încearcă măcar să-l facă inefficient.
7. Dumnezeu garantează existența și

continuitatea amândurora, conform textului din Geneza 8,22: „Cât va fi pământul nu va înceta sămănatul și seceratul”, text pe care îl putem parafraza astfel: „Cât va fi har, nu va înceta sămănatul Cuvântului lui Dumnezeu și seceratul roadelor corespunzătoare”.

Semănătorul și secerătorul

Sunt posibile unele dileme cu privire la identitatea semănătorului și a secerătorului. În Marcu 4,14, Domnul Isus a zis: „Semănătorul seamănă Cuvântul”, iar în Matei 13,37, El a explicat: „Cel ce seamănă sămânța bună este Fiul omului”. Iată un alt cuplu de texte, în care tot Mântuitorul vorbește: „Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui” (Matei 9,38), și „secerătorii sunt îngerii” (Matei 13,39). Reținem că semănătorul care seamănă Cuvântul vieții este Fiul omului, iar secerătorii sunt îngerii. Ce urmează deci? Că eu, omul păcătos și muritor, nu pot fi un semănător; cât despre secerat, nici atât, pentru că secerătorii sunt îngerii. Atunci ce rost mai are să-L rog pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui, dacă lucrurile sunt deja aranjate și sunt mai pe sus de mine? Domnul îi are pe îngerii! Eu nu am loc nici în campania de sămănat, și nici în cea de recoltare!

De mii de ori nu, cu tot atâtea semne de exclamare, pentru că iată ce spun următoarele texte:

„Dimineața, seamănă-ți sămânța, și până seara nu lăsa mâna să și se odihnească, fiindcă nu știi ce va izbuti, aceasta sau aceea, sau dacă amândouă sunt deopotrivă de bune” (Eclesiastul 11,6).

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Matei 28,19). „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20,21).

Am asistat pentru prima dată la o serbare de sfârșit de an al Seminarului Teologic din București, în iunie 1955, cu mai puțin de un an și jumătate înainte de a începe eu însumi studiile la acel centru de învățământ spiritual. Un elev din anul al treilea a recitat o poezie adresată absolvenților, următorul vers întipărindu-se pe veci în memoria mea: „Marele Păstor al turmei v-a chemat ca subpăstori!” A, mi-am zis eu,

aceasta este cheia: Hristos este Marele Semănător, eu pot fi un subsemănător, El este Marele Secerător, comandantul îngerilor, și eu pot fi un subsecerător în slujba Lui!

Propriu-zis, ce facem noi acum, la începutul secolului XXI, sămănam sau secerăm? Am auzit de „Seceriș 2000” și de alte asemenea recoltări, inițiative lansate din centrul adventismului mondial. Deci sămănam sau secerăm? Am identificat deja rolul nostru, al oamenilor, în marea lucrare de răspândire a Evangheliei lui Isus Hristos. Noi sămănam sămânța Cuvântului sub comanda Lui, dar și secerăm recolte de suflete pentru grânarul lui Dumnezeu. În ceea ce privește secerișul, trebuie să distingem între:

Secerișul final, pe care îl efectuează Hristos, asistat de îngerii buni, pentru Împărăția slavei (vezi Apocalipsa 14,14-16), seceriș care nu este opera noastră, și **Secerișurile preliminare**, pe care le fac slujitorii Evangheliei, asistați de îngerii buni, pentru împărăția harului, adică pentru biserică.

Rezultatele secerișului

S-a spus pe drept cuvânt că de la noi se așteaptă să lucrăm, iar rezultatele îi aparțin lui Dumnezeu, dar aceasta nu înseamnă că pe noi nu ne interesează rezultatele. Ele depind de mai mulți factori, nu numai de investiția de credință, rugăciune, efort, organizare sau fonduri. Și solul disponibil pentru cultură are o importanță majoră. În Matei capitoul 13, Domnul Isus a ilustrat Cuvântul Evangheliei prin sămânța căzută în mod succesiv lângă drum, în loc stâncos, în loc spinos, în pământ bun. Pentru că am trăit ani de zile în patru țări de pe trei continente, eu pot sesiza unele realități ale zilelor noastre:

Sămânța căzută lângă drum? Drumuri multe, bine pavate – America de Nord.

Sămânța căzută în loc pietros? Teren cu stânci și nisip, deșert interminabil – Australia.

Sămânța căzută în loc spinos? Spinii plăcerilor, ai materialismului și ai necredinței – Europa Occidentală.

Acestea sunt zone geografice în care lucrarea de evanghelizare este dificilă, deși nu imposibilă. În iunie 1988, timp de 22 de seri, evanghelistul

american Roland Lehnhoff a ținut adunări de evanghelizare, cu adevărat inspiratoare, în sala Comunității Springwood din Brisbane, Australia. Câți au fost prezenți? Foarte puțini din afara bisericii, de numărul probabil pe degete, iar credincioși din comunitatea locală (de circa 540 de membri!) de domeniul zecilor. Au fost distribuite în prealabil circa 30.000 de invitații frumoase, colorate, sofisticate, explicative, scumpe, iar rezultatul a fost precar.

Slavă Domnului, că există și pământ bun: India, Africa, Papua-Noua Guinee, Insulele Filipine, America Latină, Rusia, România! Apoi, Domnul cunoaște posibilitățile existente mult mai bine decât suntem noi informați, și El cunoaște inimile oamenilor dincolo de tot ce am putea noi întrezări.

Datoria de a semăna și seceră

În ziua de 1 iunie 2005, am încheiat activitatea mea pastorală și m-am hotărât, ca pensionar, să continui să lucrez pentru Dumnezeu, în calitate de evanghelist, predicând în limba engleză, cu traducere în limba locală, în America Centrală și oriunde aș fi chemat, iar în România, țara mea natală, mai mult decât oriunde. Am emigrat în anul 1984 din motive familiale și am simțit întotdeauna că am o datorie față de biserica din România, care m-a crescut și m-a format, și pe care am iubit-o întotdeauna, în pofida aparențelor.

M-am hotărât să-mi plătesc datoria venind de circa două ori pe an, de regulă pentru două campanii evanghelice de fiecare dată, pentru a mări eficiența investițiilor financiare. Am obținut acordul binevoitor al Uniunii de Conferințe din România pentru acest tip de activitate și lucrez în strânsă legătură cu președinții conferințelor și cu pastorii locali. Idealul meu este să nu împovărez cu nimic administrația locală, ci să mă bazez pe sprijin financiar exclusiv din străinătate.

Când m-am oprit din lucrarea de pastorație, am zis: „Doamne, dacă mă ții în viață și sănătos, ca acum, și dacă nu vii (dar să vii, mă opresc oricând!), atunci îți consacră pentru evanghelizare următorii 10 ani din viața mea (aveam 66 de ani și jumătate când am făcut acest vot)”.

Apoi, din 2004, am susținut mai multe serii evanghelice în Craiova, Florida, Alexandria, Peretu, Plosca, Troianu, Guatemala City, Curtișoara și Pitești. În această toamnă, cu ajutorul lui Dumnezeu, voi prezenta Evanghelia mântuirii la Râmnicu Vâlcea, Slatina și Curtea de Argeș.

Convertit și botezat

Pentru că iubesc această lucrare și vreau să cunosc cât mai mult despre ea, în zilele de 19-20 iulie 2005, am participat la un scurt curs de pregătire pentru evanghelizare, la sediul Organizației Amazing Facts din Sacramento, California, trimis de Conferința Arizona, deși trecusem în rândurile pensionarilor. Unul dintre lectori a zis la un moment dat: „Scopul evanghelizării nu este acela de a boteza, ci de a produce convertiri”. La întrebarea mirată a unui participant, vorbitorul s-a explicat: „Nu e greu să-l introduci pe candidat în bazin, problema este de a-l reține în biserică. De aceea, convertirea este scopul propriu-zis al evanghelizării”.

Mi-a plăcut foarte mult această afirmație, care corespunde filozofiei mele cu privire la evanghelizare, adică oamenii trebuie să audă Cuvântul lui Dumnezeu, care va lucra, pentru că este viu și lucrător (vezi Evrei 4,12); când au învățat fundamentele adevărului și, în mod vizibil, le-au pus în practică, ei pot fi botezați, fără presiuni emoționale, ci din proprie inițiativă. Procentul de reținere în biserică este în felul acesta mult mai mare decât atunci când botezăm oameni neconvertiți, în speranța că se vor convinge și se vor schimba mai târziu. Unii insistă că botezul este nașterea spirituală, iar creșterea va veni după aceea. Adevărul exact este că există creștere înainte de naștere (9 luni, respectați-le, vă rog, timpul acesta de creștere!), și există creștere după naștere, 20 de ani, iar pe plan spiritual toată viața, chiar în vecii vecilor.

Specializare pentru misiune

Nu orice predicare îi conduce pe toți ascultătorii la mântuire (vezi Matei 24,14), deși aceasta este dorința noastră. În Comunitatea Bullhead City din Arizona, pe care o păstoream, l-am invitat pe evanghelistul John

VanDenburgh să țină o campanie de evanghelizare de 11 întâlniri, în ianuarie-februarie 2003, după care am continuat eu cu încă nouă ocazii. S-au distribuit 22.000 de invitații scumpe (totalul tuturor cheltuielilor s-a ridicat la circa 13.000 dolari), au participat în medie 50 de neadvențiști, au continuat să vină 12-15, iar după câteva luni, am botezat doi, care sunt foarte activi.

Am descoperit astfel trei cercuri concentrice:

(1) Cercul exterior, cel mai mare, al celor invitați, dar care nu răspund la invitație;

(2) Cercul median, mai mic, al celor invitați și care participă la adunări, dar care nu se hotărăsc să primească adevărul;

(3) Cercul interior, cel mai mic, al celor ce participă și se hotărăsc să accepte adevărul.

Nu numai ultimul cerc trebuie luat în considerație, pentru că toți cei cărora li s-au adresat invitațiile au fost ținta chemărilor Duhului Sfânt, iar consecințele vor fi în funcție de răspunsurile lor.

Poate exista oare specializare pe ogorul Evangheliei? Pavel a spus că da, în 1 Corinteni 3,5-8: „Cine este Pavel? Și cine este Apolo? Niște slujitori ai lui Dumnezeu, prin care ați crezut; și fiecare după puterea dată lui de Domnul. Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească: așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt nimic, ci Dumnezeu, care face să crească. Cel ce sădește și cel ce udă sunt totuna; și fiecare își va lua răsplata după osteneala lui”. Eu m-am hotărât să semăn, mă simt chemat la aceasta, și îi las pe alții să secere. Prefer să le permit vizitatorilor să se simtă bine pe locurile lor, fără formalități birocratice săcătore și fără apeluri de tip comercial, care îi intimidă și poate îi descurajează să se arate din nou. Dacă în urma campaniei rezultă o clasă de îndoctrinare, care să funcționeze câteva luni sub conducerea pastorului local, sunt foarte mulțumit. Acea clasă va fi pepiniera pentru creșterea și recrutarea candidaților la botez.

Cred în lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii oamenilor. Cred în puterea rugăciunii. Cred în puterea Cuvântului divin, prin care fac toate apelurile în momentele potrivite.

Cred și în credințioșia colegilor mei pastori, de a face o serioasă îndoctrinare postevangelistică, pregătind sufletele pentru botez și integrare în biserica Domnului.

„Rugați pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui”

În anii când Nicaragua era dominată de o conducere totalitară, au fost plantate în multe locuri semne cu inscripția: „Americani, duceți-vă acasă!” Pe un astfel de semn, cineva a adăugat cuvintele: „Dar luați-mă și pe mine cu voi!” Cred că rugăciunea pentru proliferarea lucrătorilor este corectă și are eficiența maximă atunci când rugăciunea îl include și pe cel care se roagă: „Doamne, scoate lucrători la secerișul Tău, între care doresc neapărat să fiu și eu!”

„La secerișul Lui”. Secerișul este al Domnului, nu al meu; acest gând îmi inspiră încredere, respect și responsabilitate. Spiritul profeției ne oferă unele perle de cugetare și acțiune pentru sacra lucrare a evanghelizării, ca de pildă:

„Amintiți-vă că Domnul Hristos este lucrătorul-șef. El udă sămânța semănată. El pune în mintea voastră cuvinte care vor mișca inimile” (*Mărturie*, vol. 9, p. 41).

„Adevăratul succes în vreun lucru nu este urmarea norocului, întâmplării sau destinului. Este lucrarea providenței lui Dumnezeu, răsplata credinței și a consacrării depline, a virtuții și a perseverenței” (*Profeți și regi*, p. 486).

„Chiar și cei mai umili misionari, conlucrând cu Domnul Isus, pot atinge coarde ale căror vibrații să răsune până la marginea pământului, și ale căror melodii să ajungă și în veacurile veșniciei” (*Divina vindecare*, p. 111).

„În curând, adevărul va triumfa în chip glorios și toți care acum aleg să fie împreună lucrători cu Dumnezeu vor birui împreună cu El” (*Mărturie*, vol. 9, p. 136).

Ștefan Radu,
pastor pensionar,
Atlanta, SUA

Încetează să te mai rogi pentru seceriș

JAMES A. CRESS

Domnul Isus Hristos nu ne-a cerut niciodată să ne rugăm pentru seceriș; mai degrabă ne-a învățat să ne rugăm pentru lucrători la seceriș. El ne cere să ne rugăm continuu ca „Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui” (Matei 9,38). Aceasta înseamnă că problema, din punctul de vedere al Domnului Isus Hristos, nu este legată de lipsa recoltei pentru secerat, ci a prea pușinilor lucrători care să ajute la strângerea ei.

În primele trei trimestre ale anului 2004 – Anul evanghelismului mondial al Bisericii Adventiste – mai mult de un milion de botezuri au îmbogățit rândurile membrilor: aproape 3000 de noi credincioși în fiecare zi!

Așa cum ne bucurăm pentru aceste rezultate, ar trebui să ne pară rău de numărul mic de lucrători care trebuie să finalizeze misiunea uceniciei. Astăzi, mai mult decât a aduna numele a noi oameni interesați sau a boteza noi credincioși în cadrul evanghelizărilor, suntem față în față cu provocarea copleșitoare de a-i integra pe cei botezați în rândul credincioșilor, pentru ca și ei să se alăture secerătorilor. În loc să ne rugăm pentru un număr mai mare de convertiți, mai bine să ne rugăm pentru mai multă calitate și un număr mai mare de secerători.

Rugați-vă pentru secerători care să îngrijească secerișul

„Este foarte mult de lucru și se poate face mult bine, însă este nevoie de mâini care să lucreze... Cei care nu au învățat doresc să învețe, așteptările oamenilor sunt ridicate, sentimentele nobile ale oamenilor sunt chemate la viață, iar totul vestește lucruri mari... Observați că este o binecuvântare ca oamenii să fie îndrăgostiți de predicarea de calitate. Atunci văile sunt pline de grâu și putem spera că va fi secerat. O astfel de ocazie rară trebuie întâmpinată

cu de două ori mai multă grijă și stăruință; o zi de seceriș trebuie să fie o zi plină de activitate. Este păcat ca într-o astfel de situație, lucrătorii să fie pușini; ca grăul să cadă și să se strice și să putrezească pe pământ din lipsă de lucrători; mulți zăbavnici, însă foarte pușini lucrători.”¹

Secerișul trebuie să fie mai mult decât tăierea spicelor în câmp; lucrătorii trebuie să includă și depozitarea recoltei în hambar. Lăsată nesupravegheată, după ce a fost secerată, recolta bună în sine va putrezi, dacă este neglijată sau abandonată. Spre exemplu, prea adesea mii de noi membri sunt adăugați bisericii, fără să existe spațiu suficient pentru momentele de părtășie, fără să existe un pastor sau un prezbiter spre a fi supravegheați sau măcar o carte de cântări spre a fi ajutați în închinare.

Un președinte de Uniune mi-a spus că, în urma unei campanii scurte, mii de oameni au fost botezați, dar nu are nici numele, nici adresa lor. Membrii lui se tem că aglomeratele clădiri vor fi suprapopulate, fără să menționăm că de la acești noi convertiți nu se așteaptă zecimea sau darurile de bunăvoie.

Dacă numărul celor convertiți este de ordinul miilor și darurile nu cresc în aceeași proporție, asemenea eforturi nu reprezintă adevăratul evanghelism, ci exploatare. Dacă ne concentrăm doar pe creștere numerică, uitând de procesul de ucenicie, cei pe care i-am cules nu vor fi și fructe ale Împărăției. Adaosurile masive la biserică, fără eforturi proporționale de a păstra recolta, vor conduce la apostazie în masă în rândurile noilor convertiți, fără să mai vorbim de membrii care s-ar putea să prindă dușmănie pe evanghelizările publice. Noi putem astfel distruge acest important proces pe care dorim, de fapt, să-l dezvoltăm.

Uneori, rapoartele despre creșterile numerice în urma evanghelizării nu reușesc să vorbească și despre noii convertiți abandonați și deziluzionați, care sfârșesc ca dușmani ai credinței pe care tocmai au îmbrățișat-o. Dacă

nu dispunem de suficient timp și de resurse pentru a ne asigura că cei proaspăt botezați sunt integrați în biserică și că au lideri spirituali competenți – pastori sau lideri laici – pentru a-i dezvolta ca discipoli, ar trebui să nu mai înaintăm în alte zone albe, ci mai degrabă să rămânem acasă și să ne rugăm pentru secerători veritabili.

Rugați-vă pentru cei care trebuie să-i păstreze

Misiunea nu este încheiată odată ce oamenii sunt botezați. Activitatea intensă – chiar și eforturile evanghelice puternice – fără grija de a păstra ceea ce s-a recoltat, lasă recolta într-o stare mai rea decât dacă nu ar fi fost niciodată secerată. „A munci cu stăruință pentru a aduce suflete la adevăr și apoi a le părăsi, pentru ca ele să-și modeleze viața religioasă conform propriilor idei eronate, din cadrul experienței lor anterioare, va lăsa acel câmp mult mai rău decât dacă adevărul nu ar fi fost adus niciodată acolo. A părăsi munca neterminată este mai rău decât a aștepta până la alcătuirea unui plan bine întocmit, care să poarte de grijă celor veniți la credință”². Rețineți enigma. Persoane aduse la pocăință fără un plan adecvat pentru continuarea instruirii reprezintă un lucru mai grav decât dacă acele persoane nu ar fi fost niciodată contactate. Acțiunile de masă pot fi rezultate ale inspirației directe a Duhului Sfânt, ca la Rusalii, sau pot

fi rezultatele unei acțiuni înflăcărare a unei bande de teroriști care consumă și apoi lasă în urmă numai distrugere și jaf.

Activitatea în sine nu este indicatorul progresului. Uraganele produc activitate intensă, dar au consecințe tragice. „Dumnezeu este dornic să aibă mai degrabă șase convertiți la adevăr, prin strădanii asidue, decât șaizeci care au făcut doar o mărturisire de credință în public și care nu sunt complet convertiți.”³

Munca dusă la îndeplinire doar parțial este mai degrabă un blestem decât o binecuvântare, atât pentru noii credincioși, cât și pentru biserică. Domnul Isus Hristos folosește câteva analogii provocatoare pentru a descrie efectele unei reforme parțiale – sămânța bună, pe care au mâncat-o păsările sau au înăbușit-o spinii, și casa curățită, în care s-au întors șapte draci; o casă măturată, care a ajuns să fie mai rău decât la început.

Pastorii și prezbiterii locali sunt cei care poartă de grijă noilor convertiți. Este nevoie să instruiți, să oferim resurse și să verificăm acești lideri, pentru ca ei să funcționeze ca „păstrători” responsabili. Slujba lor nu este încheiată când o persoană se botează, ci doar atunci când ea este adusă în procesul de ucenicie. „Sufletele sunt prețioase în ochii lui Dumnezeu; să-i educați, să-i învățați ca, pe măsură ce îmbrățișează adevărul, să înceapă să poarte și responsabilități. El, care vede sfârșitul încă de la început, care face ca

sămânța semănată să dea rod, va fi cu voi în eforturile voastre.”⁴

Rugați-vă să se păstreze mai mult din recoltă

Un fermier din Dakota a demonstrat odată că misiunea seceratului nu este limitată doar la o mașinărie uriașă care se mișcă prin lan pentru a culca la pământ grâul. Tăiatul grâului trebuie, de asemenea, „combinat” cu strângerea, balotarea, înmagazinarea și păstrarea, căci altfel eforturile sunt irosite fără sens.

Ellen White folosește aceeași terminologie pentru a descrie, în ceea ce privește adevărul etern, aratul, semănatul, seceratul și înmagazinarea. „Prea adesea lucrarea este lăsată neterminată și, în asemenea cazuri, este egală cu zero. Câteodată, după ce un anumit număr de persoane au acceptat adevărul, pastorul consideră că trebuie să meargă imediat într-un câmp nou; și adesea, fără o investigare competentă, el este autorizat să facă acest lucru. Aceasta este o mare greșală; el ar trebui să-și termine lucrarea începută, pentru că părăsește lucrarea incompletă și se produce mai mult rău decât bine. Nici un câmp nu este mai nepromițător ca unul care a fost cultivat îndeajuns ca buruienile să poată crește mai mari... Un pastor trebuie să nu pornească în lucrare până când nu este capabil să o finiseze.”⁵

Ucenicia este un proces, nu este un eveniment. Scopul mării însărcinări nu este numărul de botezuri, ci numărul celor făcuți ucenici. Botezul este important, un pas esențial și în aceeași măsură un punct culminant în procesul convertirii, dar el nu poate fi „evenimentul” care dă măsura unei lucrări finalizate. Reține porunca Domnului Isus Hristos: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i și învățându-i tot ce v-am poruncit.”

Prea adesea noi nu am reușit să înțelegem diferența dintre evenimentul intrării în rândurile membrilor bisericii și procesul integrării în corpul de credincioși. Peter Wagner declara, atât de corect, la cursurile sale despre creșterea bisericii: „Orice schemă care separă evanghelizarea de procesul de asimilare a noilor convertiți are în sine miezul eșecului ei”⁶.

Bisericile sunt adesea înființate și apoi lăsate să se prăbușească și să se dizolve, în timp ce se merge în noi câmpuri. „În timp ce noi ar trebui să fim mereu gata de a urma porțile deschise de Dumnezeu în Providența Sa, trebuie să nu alcătuim planuri mai mari sau să ocupăm mai mult teren decât suntem capabili să administrăm, să finalizăm lucrarea, să păstrăm și să creștem interesul deja manifestat.”⁷

Acest mod de formare a noilor convertiți nu reprezintă o lucrare ușoară. Desigur, întotdeauna există motive întemeiate, în spatele ispitei, de a părăsi totul în grabă și a începe o nouă lucrare, decât să rămâi la misiunea inițială și să finalizezi lucrarea de dezvoltare a noilor convertiți în ucenici productivi. Creșterea noilor născuți spiritual este provocatoare, dificilă și poate fi o lucrare neplăcută, care necesită un efort constant și de durată. Este cu mult mai incitant să faci copii decât să schimbi scutece.

„După ce oamenii sunt convertiți la adevăr, ei necesită supraveghere. Zelul multor pastori se pare că se oprește atunci când eforturile lor sunt încununate cu succes. Dar ei nu conștientizează că acești noi convertiți au nevoie de îngrijire – atenție, ajutor și încurajare. Nu ar trebui lăsați singuri, pradă celor mai puternice ispite ale lui Satana; ei trebuie educați în privința responsabilităților lor; să se lucreze binevoitor cu ei, să fie îndrumați, vizitați și să se roage cineva cu ei. ... Nu este de mirare dacă unii ajung descurajați, șovăie pe cale și sunt devorați de lupi. Satana stă împotriva tuturor. El își trimite agenții săi pentru a aduce înapoi, în rândurile sale, sufletele care au fost pierdute. Ar trebui să fie mai mulți tați și mai multe mame pentru acești prunci în adevăr, care să-i încurajeze și să se roage pentru ei; astfel credința lor nu se va transforma în confuzie.”⁸

Roagă-te și poartă de grijă noilor „copii” ai lui Dumnezeu

Neglijarea sau respingerea noilor credincioși este neglijarea

sau respingerea Salvatorului Însuși. Domnul Isus Hristos vorbește despre noii convertiți ca fiind „nou-născuți din apă și din Duh” și „cei mici” care trebuie educați cu grijă. Aceștia la care El Se referă sunt cei micuți, care cred în Hristos, „aceia care nu au câștigat încă experiență în a-L urma pe El, care au nevoie de să fie conduși ca și niște copii ce caută Împărăția Cerurilor.”⁹

În lucrarea liderilor spirituali, este

„Domnul Isus Hristos descrie lumea ca fiind un mare câmp gata de secerat, a cărui nevoie stringentă este de a avea lucrători. El îi solicită imperios pe ucenici să se roage ca Domnul secerișului să trimită lucrători în lan pentru a strânge recolta. ... Așa cum se întâmplă de obicei, cei care se roagă sunt chiar ei trimiși.”

esențial ca aceștia să-i ajute cu răbdare pe noii convertiți. „Ar trebui să se lucreze cu răbdare și delicatețe cu cei care au venit de curând la credință și este datoria membrilor cu experiență ai bisericii de a găsi căi și metode pentru a oferi ajutor, empatie și instruire... Biserica are o responsabilitate specială așezată pe umerii săi, și anume de a se ocupa de aceste suflete care au urmat primele raze de lumină de la tronul Harului. Dacă membrii bisericii neglijează această datorie, ei vor fi necredincioși responsabilității pe care Dumnezeu le-a oferit-o.”¹⁰

Atunci când te rogi ca Domnul Secerișului să-ți trimită lucrători, adu-ți aminte că „nevoia este întotdeauna mai mare decât numărul de lucrători existenți. În timp ce ne

rugăm pentru lucrători, noi trebuie să fim primii care să dorim să mergem.”¹¹

Acest pasaj (Matei 9,37-38) constituie unul dintre cele mai mărețe pasaje misionare ale Noului Testament. „Domnul Isus Hristos descrie lumea ca fiind un mare câmp gata de secerat, a cărui nevoie stringentă este de a avea lucrători. El îi solicită imperios pe ucenici să se roage ca Domnul secerișului să trimită lucrători în lan pentru a strânge recolta. ... Așa cum se întâmplă de obicei, cei care se roagă sunt chiar ei trimiși.”¹²

Fiecare om care-L iubește pe Isus și cei pentru care El a murit trebuie să-și arate această dragoste prin rugăciuni insistente către Dumnezeu (în mod special când secerișul este bogat), pentru ca El să trimită lucrători mai pricepuți, mai credincioși, mai inteligenți și mai destoinici în lanul Său. „Finalizează lucrarea în mod desăvârșit! Nu lăsa nimic în urmă pentru oricine altcineva care ar putea să strângă în spatele tău. Nu-L dezamăgi pe Hristos. Hotărăște-te să ai succes și, prin puterea Domnului Isus Hristos, fă pe deplin dovada slujirii tale.”¹³

Bibliografie

- ¹ Matthew Henry, *Matthew Henry's Commentary on the Whole Bible: Complete and Unabridged in One Volume*, 1996 ed. (Peabody, Mass.: Hendrickson, 1991); Matt. 9,37,38.
- ² Ellen G. White, *Evangelism* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub. Assn. 1946), p. 84, 85.

³ Idem, p. 320

⁴ Idem, p. 335

⁵ Idem, p. 332.

⁶ C. Peter Wagner, notițe personale la curs, *Creșterea Bisericii I*, Fuller Theological Seminary, Martie 1986.

⁷ Ellen White, *Evangelism*, p. 323.

⁸ Idem, p. 351, 352.

⁹ Idem, p. 341.

¹⁰ Idem, p. 351.

¹¹ W. MacDonald and A. Farstad, *Believer's Bible Commentary: Old and New Testaments*. 1997 ed. (Nashville: Thomas Nelson, 1995); Matt. 9:37, 38.

¹² *KJV Bible Commentary*, 1997 ed. (Nashville: Thomas Nelson, 1994); Matt. 9,37,38.

¹³ Ellen White, *Evangelism*, p. 325, 326.

Ministry, decembrie 2004
Traducere: Emanuel Unteșu

James A. Cress,
secretar,
Asociația Pastorală,
Conferința Generală

Capra cu un ied

Situată la aproximativ 30 km, de orașul Craiova, comuna Sopot (Dolj), cu cei 2.100 locuitori ai săi, își leagă încă rănilor după inundațiile din ultimii ani. Apa s-a năpustit în torente, sporind necazul oamenilor a căror subzistență ținea de resursele naturale ale zonei. Bilanțul din urma dezastrului indica 66 de case parțial sau total distruse, pășuni înămolite, animale înecate, drumuri deteriorate și, desigur, oameni deznădăjduiți.

Cu siguranță că Dumnezeu ne-a trimis acolo prin intermediul unui sponsor neașteptat – societatea cehă CEZ, acționară la „Electrică” Oltenia. Vizitând site-ul ADRA, managerii acestei societăți ne-au contactat, donând 13.900 euro pentru acțiuni de refacere într-o zonă afectată de ape din Oltenia.

În urma evaluării făcute la fața locului, am realizat câteva proiecte de urgență și pe termen lung, proiecte care s-au materializat în: donații de alimente și haine, saltele, păături, rechizite și ghiozdane pentru copii, bunuri de igienă personală. Vizând refacerea și dezvoltarea zonei, am oferit cartofi pentru sămânță, grâu și porumb pentru cele mai problematice cazuri sociale.

Un proiect inedit în România, dar bine primit de localnici, a fost ceea ce noi am numit sugestiv „Capra cu un ied”. Astfel ADRA România a rescris povestea clasică a caprei cu trei iezi pentru 30 de familii sărace sau/și sinistrate din localitate. Proiectul a prins

foarte bine, deoarece o parte dintre persoanele sărace, aflate în evidența primăriei, își pierduseră caprele (o sursă sigură de hrană) în urma inundațiilor din primăvară. Pentru acești oameni, recuperarea animalelor a fost un prilej de bucurie mărturisită cu lacrimi, un prim pas spre normalitatea pierdută în ape.

Pe lângă capra și iedul primite, beneficiarii au semnat un contract prin care se angajau să îngrijească în mod corespunzător caprele, să nu le sacrifice sau să le vândă și, la rândul lor, să doneze primul ied altei familii sărace. Considerăm astfel că, pe lângă sursa de hrană primită, vor învăța ei înșiși lecția generozității, lucrând totodată la îmbunătățirea și consolidarea relațiilor din comunitatea respectivă.

Mai trebuie precizat că principala ocupație a locuitorilor din Sopot este agricultura și creșterea animalelor. Terenurile fertile și pășunile existente în zonă facilitează aceste ocupații, de aceea, ADRA nu a făcut decât să valorifice resursele existente, cu scopul afirmat de a încuraja independența și demnitatea oamenilor, în detrimentul neputinței și al dependenței de autorități sau de donatori.

De altfel, ADRA promovează proiectele de dezvoltare și ajutor pe aceste coordonate, în vederea redării demnității și independenței economice a oamenilor, responsabilizându-i pentru nevoile personale, familiale și comunitare.

Astfel, beneficiul și satisfacția se contabilizează pe termen lung și reprezintă un capital al ambelor părți: atât a donatorului, cât și a beneficiarului. În acest mod, plecând de la nevoile de bază, putem menține relația cu acești oameni, cu autoritățile locale, putem deschide mai ușor ușa misiunii, având în vedere că în zonă nu există prezență adventistă.

În perioada următoare, ne îndreptăm atenția și spre alte zone sărace, încercând să valorificăm atuurile topografice în folosul comunității locale (Vaslui, Călărași). Credem că este un obiectiv care merită investiția de timp și resurse și că efortul nostru va fi răsplătit dincolo de contabilizarea în date și statistici.

Credem că misiunea ADRA este misiunea bisericii și vă mulțumim dumneavoastră, membrilor ei, pentru sprijinul de care ne-am bucurat în astfel de proiecte. Ca finanțatori sau ca voluntari, ca susținători sau ca persoane de contact, s-a dovedit că putem vedea împreună, prin ochii compasiunii, oportunitatea de a depăși un necaz sau o nevoie. Este o viziune optimistă și în același timp realistă, care ne poate mobiliza pentru noi acțiuni similare în viitor.

Cornel Roman,
director,
ADRA Romania

Brad Thorp în România

Care este scopul vizitei dumneavoastră în România?

Sunt trei motive pentru care am venit în România: în primul rând, pentru că am multe experiențe frumoase cu această zonă a Europei și pentru că aici am condus o serie evanghelistică în 1992. După anul 1992, m-am concentrat pe organizarea campaniilor evanghelice la nivel mondial și a NET-urilor (1996, 1998, 2000), în urma cărora s-au botezat peste un milion și jumătate de persoane. Dar prima mea dragoste rămânea evanghelizarea publică în biserica locală, de aceea am vrut să vin și să predic aici, în România.

În al doilea rând, pentru că aici, la București, va fi un comitet de programare Hope Chanel Europa, la care vor participa delegați din trei diviziuni: Euro-Africa, Trans-Europa și Euro-Asia. Motivele pentru care se ține aici această întâlnire se datorează în mod special noului Centru Media Adventist. Este o posibilitate excelentă de lucrare care se adaptează schimbărilor din societate prin transmiterea mesajelor lui Dumnezeu în formă digitală, prin Internet sau dvd-uri. Eu aș dori ca reprezentanții din Europa și din Asia să fie conștienți de ceea ce există în România.

Al treilea motiv pentru care sunt aici este acela de a descoperi modalitatea de dezvoltare a canalului TV-Speranța din România, pentru că nu există modele care pot fi aplicate oriunde, ci trebuie adaptate la locul respectiv. Mă voi întâlni cu liderii de la Uniune și vom găsi modalitățile cele mai bune.

De ce ați ales să prezentați în România un program evanghelistic?

Cred că trebuie să facem din evanghelizare o prioritate. Sunt mii și mii de lucruri care ne pot atrage atenția de la aspectul de centralitate pe care îl ocupa evanghelizarea. Nu este destul că organizăm evanghelizări, ci doresc să

mă implic eu însumi în această lucrare. Cum pot să spun altora să facă o prioritate din evanghelizare dacă eu însumi nu fac acest lucru.

Mai sunt eficiente campaniile publice în bisericile locale?

Nu știu exact care este acum situația în România. Întotdeauna evanghelizarea este o mare provocare. N-aș vrea să fiu nerealist. Ea este o provocare pentru toți oamenii atunci când prezinți adevărul. Este evident că situația din România s-a schimbat față de ce era cu 14 ani în urmă, dar ceea ce mă impresionează este faptul că, în ciuda unei publicități reduse, am avut în fiecare seară 40-50 de vizitatori. Și dintre aceștia sunt 25-30 care ar dori să continue studiul lor din Scripturi. Trebuie să fim deschiși și curajoși și să nu pierdem puterea de a proclama Evanghelia. Cu alte cuvinte, puterea de a spune că oamenii sunt pierduți fără Isus Hristos. Oamenii merg, dar sunt morți, dacă nu-L au pe Hristos. Trebuie să luăm în serios porunca Domnului Hristos „Mergeți în toată lumea, propovăduiți Evanghelia și faceți ucenici”. Acest lucru nu este o opțiune, ci un imperativ. De aceea, noi nu trebuie să pierdem din vedere această poruncă, pentru că Isus Hristos vorbește aici.

Cum a ajuns Biserica Adventistă să folosească televiziunea și internetul în transmiterea Evangheliei?

Televiziunea și comunicarea digitală sunt extraordinare de importante în zilele noastre. Vechea generație comunica prin intermediul tipăriturilor. Tipăriturile sunt și vor rămâne întotdeauna importante, dar tinerii și societatea de astăzi comunică mai mult prin audio-vizual. Noi trebuie să ne adaptăm la modul în care societatea privește comunicarea. Din punctul meu de vedere,

televiziunea, dvd-urile, internetul sunt canale de comunicare, care nu reprezintă o opțiune, ci o necesitate. Din acest motiv, biserica are nevoie de capacități de producție prin care putem comunica. Televiziunea este doar unul dintre mijloacele pe care le putem folosi. Nu este singurul. Cele mai importante rămân contactul personal, evanghelizările, cartea scrisă, însă radioul și televiziunea intră acolo unde noi nu putem intra, în casele și mașinile oamenilor și în locurile unde aceștia se găesc. Cu alte cuvinte, acolo unde oamenii nu vor deschide ușile. Ei nu percep lucrul acesta într-un mod amenințător. Nu poți să te cerți cu televizorul. Poți să-l închizi, dar nu te poți certa cu el. În societatea vestică, se recunoaște că în televiziune este o dimensiune de exaltare egoistă.

Fiind vorba de televiziune, oamenii gândesc că ar trebui să fie adevărat ceea ce se spune acolo. Pentru noi televiziunea există din două motive: pentru a predica Evanghelia și pentru a face ucenici. Noi nu suntem un canal de televiziune care aduce divertisment. Pentru a transmite mesajul trebuie să-i atragem pe oameni. Lucrul acesta se poate realiza prin clase de gătit, prin programe pentru copii, prin evenimente curente, dar scopul este de a deschide ușile și a transmite mesajul. Vreau să mă gândesc la televiziune ca fiind o fereastră către lume, prin care să poată vedea biserica lui Dumnezeu. Și eu visez la ziua în care va fi Hope Chanel în România cu programe pentru copii, programe cu muzică de calitate, cu predicare în limba română, cu programe din diferite

biserici, programe de sănătate. Avem multe persoane specializate pe diferite domenii în România, Școala Sanitară de la Brăila, Institutul Teologic de la Cernica, Liceele din București, Craiova și Cluj. Avem comunități românești mari în Franța, Spania, Italia, Austria. Toate acestea pot să se regăsească în televiziunea din România. O imagine valorează cât o mie de cuvinte. Nu putem să prezentăm o imagine doar a oamenilor care vin în Sabat la biserică. Ce putem să spunem despre mărturiile pe care le fac oamenii despre schimbarea vieții lor – fermieri, oameni de afaceri, profesori, casnice – de către Evanghelie? Toți aceștia sunt martori a ceea ce ascultă și văd, pentru că televiziunea este o fereastră prin care lumea poate să vadă Biserica Adventistă.

Ce perspectivă are Centrul Media Adventist în lucrarea din Europa?

Cred că Centrul Media Adventist ar trebui să devină o instituție pivot pentru a pregăti programele pentru radio și televiziune. Sunt multe companii de cablu care caută programe. Și, dacă producem programe foarte bune, care sunt interesante, care sunt bine făcute tehnic, atunci ei le vor prelua. Același lucru este valabil pentru radio – prin el se poate intra în mii și mii de cămine. Este ca o ploaie care vine toamna într-un pământ care este uscat și tare, și ploaia aceea mărunță îl înmoaie. Atunci poți să semeni sămânța. Televiziunea reprezintă un mod care duce la reducerea prejudecăților – multe interpretări greșite cu privire la adventiști. Avem nevoie de o predicare puternică de biserici puternice, de cărți bune și de colportori. Trebuie să folosim tot ce avem, inclusiv mijloacele audio-vizuale.

Există dorința de a realiza programe comune la nivelul celor trei Diviziuni amintite mai înainte?

Ceea ce vom face la această întâlnire este discutarea, punerea pe picioare a programului de televiziune Hope Chanel Europa. Pe acest canal, transmitem deja în fiecare zi programe în limba română, engleză, germană, spaniolă. Fiecare cămin adventist ar trebui să fie conectat la Hope Chanel, pentru că, în felul acesta, va putea avea programe românești în fiecare dimineață și în fiecare seară. Ne întâlnim pentru a planifica modul în care să fim mai eficienți. Căutăm mai mult programe locale, pentru că acestea nu se pot produce la Conferința Generală. Eu sunt canadian și trăiesc în SUA. Cum aș putea eu să realizez programe pentru România? Deci vrem ca fiecare țară să contribuie la producerea acestor programe.

Aș dori să-i încurajez pe români să crească în spiritualitate și să fie credincioși lui Isus Hristos și să nu-și piardă curajul de a mărturisi pentru Domnul Hristos. În perioada comunistă, biserica din România trebuia să reziste și să fie activă în interior. Acum, marele nostru pericol este să ne simțim bine pentru că lucrurile merg bine, dar nu ne putem permite să pierdem viziunea despre misiune.

Fr. Brad Thorp și fr. Adrian Bocăneanu în timpul prezentării mesajului Evangheliei în comunitatea Popa Tatu, București

Interviu realizat de Gabriel Dincă

Pus deoparte...

„Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu”

DANIEL PISICĂ

Chemarea deosebită a lui Dumnezeu la slujire vine să se audă și astăzi, peste veacuri, cu aceeași încărcătură sfântă. Aceste cuvinte au putut fi auzite în Sabatul din 3 iunie 2006, la Alexandria, pentru a chema deoparte, prin punerea mâinilor, pe trei dintre pastorii Conferinței Oltenia: Petre Niță, George Sbârnea și Julien Gheorghe. La acest eveniment au participat ca invitați din partea Uniunii de Conferințe fr. Huțanu Teodor și fr. Ioan Câmpian-Tătar, din partea Conferinței Oltenia fiind prezent întregul comitet.

La începutul programului, fr. Aurel Neațu, Daniel Delcea și Ciprian Crăciun, îi prezintă într-o manieră destinsă, dar obiectivă, pe cei trei pastori care urmau să fie hirotoniți. Urmează predicarea cuvântului, fr. Huțanu vorbind cu putere despre chemarea la misiune și la slujire din partea lui Dumnezeu. „Asemenea lui Ioan, putem să alegem să rămânem lângă El cu orice preț și oamenii să nu poată vedea în noi trestii bătute de vânt...”. Cuvântul este motivator și pregătește într-un mod deosebit momentul care urmează. Rugăciunea de dedicare a celor trei, prin punerea mâinilor, a fost înălțată de către fr. Virgil Peicu, președintele Conferinței Oltenia. Momentul acesta, alături de mesajul de trimitere, transmis de fr. Câmpian, i-au conștientizat pe cei trei încă o dată de responsabilitatea deosebită pe care Dumnezeu o pune acum în mâinile lor. „Chemarea la misiune, acum după punerea mâinilor, reprezintă cea mai înaltă favoare pe care Dumnezeu a încredințat-o vreunui om”. Cei trei pastori sunt primiți în rândul pastorilor hirotoniți de către fr. Peicu, iar sora Peicu este alături de soțiile celor trei pentru a le spune un bun venit în rândul soțiilor de pastori hirotoniți. Programul se încheie într-un mod deosebit, prin interpretarea corurilor din Alexandria a „Oratoriului Mesia” de Handel.

Sabatul din 3 iunie ne-a oferit o frântură de cer lângă Dumnezeu, îngeri și semeni.

*Daniel Pistică,
pastor asistent,
Conferința Oltenia*

Momentul solemn al rugăciunii de binecuvântare

**Cei trei pastori cu soțiile, care au fost întăriți prin binecuvântare.
De la stânga la dreapta:
Julien Gheorghe, Petre Niță, George Sbârnea**

MIHAI ENEA

Cu puțin timp înainte de sfârșitul anului, Serviciul Umanitar pentru Penitenciare, Filiala Moldova, a organizat o dublă acțiune de sănătate în orașul Cahul din Republica Moldova. Reușita acțiunii a fost posibilă datorită harului și ajutorului ceresc, disponibilității fraților și surorilor de a dăru pentru lucrare și bune colaborări dintre SUP Moldova, Asociația „Sănătate și Temperanță”, Filiala Moldova și evangheliștii sponsorizați. Am fost susținuți în rugăciune de trei comunități.

Vineri dimineața, am ajuns la poarta penitenciarului, unde ne aștepta doamna Zvetlana, adjuncta comandantului, și psihologul penitenciarului. Am fost conduși în biroul dumneaei, unde am predat un televizor Philips, un dvd și un video-player Thompson, mănuși chirurgicale, măști de protecție și medicamente prenatale. Acestea, le-am promis – prin credință – la prima vizită, pentru că, în tot penitenciarul, nu existau aceste aparate necesare unei bune desfășurări a activității deja începute, iar medicamentele erau absolut necesare pentru două deținute însărcinate, pentru că actul medical în întreaga regiune este la pământ.

Duminică dimineață, așteptam ultimii membri ai echipei noastre pentru a merge la penitenciar să aranjăm materialele necesare și să demarăm acțiunea, dar aceștia întârziu și apoi am fost anunțați că nu mai putem merge, deoarece un deținut a evadat și toată regiunea este în stare de alertă maximă. Fratele Nelu Săndulache exclamă: „E bine! Suntem pe drumul cel bun”. Pastorul local privește mirat, dar ne invită pe genunchi să-I cerem Domnului intervenția Sa pentru rezolvarea acestei situații. Seara, demarăm acțiunea la biserică. Sala este plină. Au venit și frații de la Biserica Evanghelică, unde fratele Nelu făcuse reclamă acțiunii noastre, fiind invitat la amvon pentru cuvânt. Sunt mulți musafiri și, în timp ce prezentarea seminarului de sănătate era în toi, ușa bisericii se deschide și intră – plânsă și schimbată la față doamna Zvetlana. Nu știam ce s-a întâmplat... Fratele Ion Croitoru, pastorul local, ne invită în sala comitetului, unde aflăm că deținutul evadase de la dumneaei de acasă, unde îl luase pentru a se bucura de căldura familiei, de hrană caldă și sănătoasă. Așa procedează de peste șase ani de zile cu mulți, foarte mulți deținuți, cu știrea conducerii. Își reproșează această disponibilitate de a oferi clipe de omenie celor de

după gratii. Plângând, spune că e gata să renunțe chiar la slujbă, pentru că, iată, rezultatele nu sunt convingătoare. Încercăm să o facem să înțeleagă că, pentru unul care nu a prețuit oferta ei, nu se merită să renunțe. Mulți dintre foștii deținuți care au trecut cândva pragul casei ei, acum, aflând de evadare, o sunau și o asigurau că vor face tot posibilul – ei, foștii borfași – să-l prindă pe evadat... „Cum să se poarte așa cu dvs., care ați fost ca o mamă pentru noi? Dacă-l prindem îl facem bucăți”, ...iar izbucnește în plâns și apelează la noi pentru susținere în rugăciune. Ne rugăm toți cei prezenți. Ne ridicăm, și atmosfera e deja alta. Zâmbește și printre lacrimi ne spune: „Pentru prima dată am intrat în biserică, vă mulțumesc pentru că mi-ați oferit posibilitatea de a plânge liniștită. La serviciu trebuie să fiu tare. Deținuții au nevoie să mă vadă sigură, puternică și de folos, nu plângând... soțul și copilul meu trebuie să vadă acasă o soție și o mamă, nu o bocitoare. Aici am putut să descarc povara, dar în același timp să primesc speranță și putere de a merge mai departe. Cu Domnul va fi bine. Vă mulțumesc, vă mulțumesc!”

★

Luni dimineață, eram din nou gata de plecare când... altă veste neplăcută. Cineva dăduse foc la o biserică din apropiere. Pastorul era ca pe jar. Fratele Nelu exclamă din nou: „E bine, suntem pe drumul cel bun”. „Frate, spune pastorul, ieri ați spus că e bine, deși evadase un deținut și nu mai puteam merge la pușcărie, azi spuneți că e bine când o biserică a ars. Cum e bine?” Calm și liniștit, fratele Nelu spune: „Așa spune Cuvântul inspirat. Când nu avem nici un fel de probleme, trebuie să ne întrebăm dacă mai suntem pe calea cea bună. Când apar necazurile, este clar că vrăjmașul e furios și încearcă să pună piedici”. Din nou simțim nevoia de consacrare și de a apela la Dumnezeu. Slavă Domnului că biserica nu a fost distrusă în totalitate. Au ars doar covoarele, perdelele și o parte din mobilier. Tâmplăria, fiind din termopan, a rezistat, dar sala era neagră din cauza fumului.

★

În fiecare dimineață, între orele 8:00 și 14:00 – (15:00 câteodată), desfășurăm „Expo Sănătate” la penitenciar, iar după amiază, între orele 16.30 și 20:00, acțiunea continuă în biserică nouă. Am lucrat cu peste 150 de deținuți (bărbați, femei și minori), tot atâtea cadre ale penitenciarului.

Am planificat ca nici un participant să nu plece cu mâna goală de la această acțiune. Astfel că fiecărui participant i-am înmănat câte o carte *Calea către Hristos*. Am primit o sponsorizare de câteva sute de exemplare, pe care le-am luat cu mine și acolo erau deja și în limba rusă. Unii nu ținuseră niciodată în mână o carte care vorbește despre Dumnezeu. Mulți ne rugau să le dăm mai multe exemplare pentru a le dăruia și ei membrilor familiei sau prietenilor, colegilor și cunoscuților. Un ofițer care a venit mai târziu la programul nostru și nu primise cartea, a venit... sfios la noi și ne-a rugat, dacă putem, să-i dăm și lui una. I-am oferit două cărți, una în limba română pentru el și una în limba rusă pentru soția dumnealui, iar a doua zi, a venit zâmbind la mine și mi-a spus: „Am citit-o deja în această noapte, dar la noapte o voi mai citi o dată. Așa ceva nu am mai citit niciodată. Este extraordinară, mulțumesc...!”

Am întâlnit oameni care nu știau nimic despre Dumnezeu, care nu credeau absolut nimic. Stăteau fără cuvânt, ascultând despre dragostea lui Isus, de jertfa Lui, de dorința Lui de salvare veșnică. Unii plângeau, alții plecau îngândurați.

Am cunoscut trei kileri, oameni plătiți pentru a omorî, criminali în serie. Peste 200 de vieți au fost luate de aceste trei persoane. Doi erau frați. Aveau peste doi metri înălțime, numai mușchi pe ei, oameni cu studii superioare, dar spunea unul dintre ei: „Ce folos? Am bani să pot trăi 3-4 vieți, fără să mut un pai, dar ce pot face banii când e vorba de Dumnezeu? Știți, în urma vizitei dumneavoastră de luna trecută, am aflat de dragostea lui Dumnezeu. Mi-au povestit colegii, și de atunci citesc Biblia în fiecare zi.”

L-am cunoscut pe Ivan. Un tânăr deținut de 25 de ani. Când a ajuns în celulă, sub patul lui a găsit o Biblie ruptă și ferfenițată. A luat-o și a răsfodit-o, iar colegii de celulă i-au spus că e o carte deosebită, iar el a lipit și a legat Biblia cu ce a găsit acolo, după gratii, iar pe coperta ei a scris cu litere din pai de grâu: „Vorbește Doamne, căci robul tău ascultă!” Mi-a spus că în fiecare dimineață, în celulă lui, citește – pentru

el și colegii lui – câte 25 de capitole. Ne-a arătat multe însemnări, sublinieri, semne de întrebare la unele texte neînțelese, și joia, la întâlnirile noastre, află răspuns.

M-am reîntâlnit cu Aliona. Poate – la prima vedere – cea mai deosebită deținută. Cu o lună în urmă, în timp ce Îl prezentam pe Isus celor peste 100 de deținuți prezenți, ea era acolo. Ca răspuns la rugăciune. Fusese invitată de colege, dar în inima ei și-a spus... cum să merg eu, femeie cu studii superioare, cot la cot cu borfașele astea, cu hoaațele astea, cu prostituatele astea...”. Dar invitația persista în mintea ei, așa că, după ce toate colegele de celulă s-au culcat, pentru prima oară în viața ei s-a plecat pe genunchi și s-a rugat Domnului pentru un semn. „Doamne, a spus ea, nu Te cunosc, nu știu cine ești, dar dacă vrei ca să merg mâine la această întâlnire, dă-mi un semn”. Duminică, era prezentă în sală. La sfârșitul programului, printre lacrimi ne-a spus: „Dumnezeu v-a trimis special pentru mine! Vă rog, ajutați-mă să-L cunosc pe Dumnezeul vostru, așa cum Îl cunoașteți voi. Și vă rog și pentru soțul și copiii mei. Scrieți-le și lor. Mi-a promis atunci că-mi va scrie. Dacă acum o lună avea o cruce mare din aur la gât, acum nu mai avea nimic. Iar sub braț avea Biblia pe care o citește zilnic. Pentru trecere frauduloasă de frontieră (e din nordul Rusiei, St. Petersburg) și o presupusă afacere... a primit 7 ani de închisoare. La plecare, printre lacrimi, ne-a spus: „Vă mulțumesc că în aceste zile am putut să mă simt liberă, ca în familie, ca acasă la mama”. Are

probleme cu glanda tiroidă și, din cauza stresului și a durerii sufletești, are crize, dar crede că Domnul o va ține în viață și dorește ca Isus să fie nu doar Domnul nostru, ci și al ei.

Un ofițer cu funcție de conducere, deși e la pensie, lucrează – ca și noi – voluntar. Fuma țigară după țigară. Asta, pentru a înnăbuși durerea din inima lui. În doar o săptămână, îl înmormântase pe fiul lui, student la medicină în Spania (accidentat mortal pe trecerea de pietoni) și pe soția sa, accidentată pe trotuar... După setul de analize, ajunge la vârsta inimii pe computer. Îi explic impactul negativ al tutunului și, văzând diferența între o inimă cu tutun și una fără..., spune:

- Am să le lepăd...
- Da? îl întreb.
- Da!
- Le aveți la dvs.?
- Da!
- Păi... de ce nu le lepădați acum?

El se scoală de pe scaun, scoate pachetul de țigări scumpe..., le trănțește de beton, le calcă în picioare și spune în gura mare:

- N-am să mai fumez în viața mea!

În ultima zi, în timp ce vizitam așazisele dispensare din pușcărie, camere goale cu un pat în mijloc și... atât, în curte, din difuzoarele instalate peste tot, se auzea o muzică nebună. Mi-am spus în inima mea: „Ce frumos ar fi ca aceste difuzoare să vibreze de muzică cerească”. Luna trecută, îi dădusem în dar doamnei Zvetlana un CD cu muzică creștină. În același timp, doamna îmi spune:

Testarea colesterolului și glicemiei în penitenciar

Să ne cunoaștem familia adventă...

Ghana este situată în partea de vest a Africii, în Golful Guineea, cu o suprafață de 240.000 km² și o populație de aproape 20 de milioane de locuitori. În 1957 și-a câștigat independența față de Marea Britanie, iar în 1960 a fost adoptată constituția republicană. Ocupația principală a locuitorilor este agricultura, țara fiind cunoscută multă vreme ca cel mai mare producător mondial de cacao, dar există și bogate zăcămintele de aur, diamante și bauxite. Ghana este, de asemenea, locul de unde provin cei mai mulți membri ai diasporei africane din America.

Adventismul a ajuns în Africa de Vest încă din 1888, când Francis I. U. Dolphijn, un african, a început să țină Sabatul după ce a citit literatură trimisă de Societatea Internațională de Tratat, pe care a primit-o de la căpitanul unui vas ancorat în Apam (astăzi Ghana). După ce a adunat un grup de credincioși în jurul lui, a scris Conferinței Generale să trimită un misionar.

Primii misionari au sosit în Apam, în 1894. Mulți dintre misionarii care soseau erau nevoiți să plece la scurt timp din cauza bolilor specifice continentului african, iar alții au plătit cu viața lor sau a copiilor lor curajul de a le înfrunta. Totuși, încă de la început, lucrarea s-a dezvoltat pe cele trei laturi tradiționale: educație, lucrare medicală și predicare, în 1897 fiind primul botez adventist din Africa de Vest.

Astăzi, în Ghana, sunt peste 300.000 de mii de membri care se adună în 975 de biserici și în peste 1.500 de grupe. Cele două spitale adventiste, casa de editură și școlile de toate gradele, cu o largă ofertă educațională, sunt căi prin care Dumnezeu lucrează împreună cu Biserica Sa din această parte a lumii. Susținerea din partea Misiunii Globale, și în primul rând larga implicare a laicilor în mărturisire sunt secretele acestei creșteri spectaculoase a Bisericii Adventiste în Ghana.

Adrian Neagu
pastor asistent, Coferința Oltenia

- Nu-i așa că ar fi fumos ca, în loc de muzica asta, să cânte băiatul acela de pe CD-ul pe care mi l-ai dat?
- Am rămas fără cuvinte...
- Sigur că da, am răspuns.
- Nu vă las să plecați până nu-mi promiteți că îmi veți trimite muzică și predici de la biserica dumneavoastră.
- Am promis și, la plecare, am oferit cărți de sănătate și de educație.

La biserică, în fiecare seară, la „Expo Sănătate”, participau peste 100 de persoane. Programul începea la orele 16:00 și se termina mult după orele 20:00. Aici, aveam standurile de sănătate, analizele medicale și sfaturi de specialitate. După terminarea prezentărilor de sănătate, foarte apreciate de participanți, fratele Săndulache cu greu putea face față afliuenței de cerințe de sfaturi.

Într-o seară, se apropie un tânăr de noi. Văzuse la intrarea în biserică un afiș mare, pe care scria în limba rusă ceva despre acțiunea noastră de sănătate.

- Vă rog, spune el, ajutați-mă!
- Îi oferim un scaun și ne povestește că a fost luptător în Afganistan. Acum, noaptea are coșmaruri și nu puține. Nu e noapte în care să nu viseze cum din mitraliera lui pleacă rafale de gloanțe ce seceră zeci și zeci de nevinovați. Visează cum din AG-ul lui (acel mic tun portabil) pleacă torpila ce face ca zidurile puternice după care erau adăpostiți sute de oameni să sară împreună cu ei. Îi spunem că, pentru o asemenea boală, noi nu avem niciun leac. Se întristează ca și cum ultima lui speranță s-a spulberat. Dar fratele pastor îi spune că știe pe Cineva care ar putea să-l ajute. Se ridică de pe scaun și cere amănunte... unde este, cât costă. Nu costă nimic, spune pastorul. Nu crede. „Cine este?” „Isus, îi spune pastorul”. „Cine e Isus?” Fratele pastor, ia o Biblie din biblioteca bisericii, îi citește Ioan 3,16 și multe alte făgăduinți minunate și, mai bine de jumătate de oră, pastorul îi vorbește despre Marele Medic. Ștergându-și lacrimile de bucurie, pleacă liniștit și fericit.

„Vorbește, Doamne, căci robul tău ascultă!” au fost cuvintele lui Ivan. Dar au fost și cuvintele noastre, ale echipei care, prin credință, fără nici un ban, am pornit înainte. Dumnezeu Și-a ținut promisiunea și a oferit tot ce a trebuit. Numai testele pentru glicemie și colesterol au costat aproximativ 600 euro. Plus televizorul, dvd-ul, video-playerul, cărțile, medicamentele și aproape toată deplasarea. Mulțumesc pe această cale tuturor celor ce au pus mărul la buna desfășurare a acestei acțiuni. Frați din Italia, Spania și România – despre care nu știu nimic și pe care doar sus, dacă voi ajunge, am să-i cunosc – au oferit din puținul lor pentru slava Domnului. El să răsplătească eforturile tuturor. Și acolo, întrebați printre mântuiți de sora Zvetlana, fratele Ivan și de toți cei care au luat decizia de a-L primi pe Isus ca Mântuitor și Domn personal.

Echipa a fost formată din: Nelu Săndulache, Iași; Asociația „Sănătate și Temperanță”, Moldova; Dan Bighescu, cel care a dus tot greul acestei acțiuni, coordonator local SUP Bacău, colportor și evanghelist misionar; Costel Dramu, evanghelist misionar zona Tg. Frumos; Anișoara Enea, asistentă medicală, Roman, și cel ce a spicuit câteva din minunile trăite alături de frații din Cahul, secretar SUP Moldova, Mihai Enea.

Mihai Enea,
secretar,
SUP Moldova

Ziua educației

VALERIU PETRESCU

Cred că este impropriu să vorbim despre o zi a educației. Corect ar fi să vorbim despre educația de fiecare zi. Totuși, în calendarul Bisericii Adventiste din România, Sabatul din 9 septembrie este dedicat educației. De ce este nevoie ca educația să fie marcată printr-un Sabat special? Există mai multe motive. Poate că unul dintre cele mai importante este cel prin care Ellen White începe cartea *Educație*: „Ideile noastre legate de educație sunt prea înguste și superficiale. Se face simțită nevoia unei sfere mai largi, a unui țel mai înalt. Adevărata educație înseamnă mai mult decât urmarea unei anumite școli. Înseamnă mai mult decât pregătirea pentru viața care există acum. Ea are de-a face cu întreaga făptură și cu toată perioada în care îi este cu putință omului să trăiască. Este dezvoltarea armonioasă a puterilor fizice, mintale și spirituale. Îl pregătește pe elev pentru bucuria slujirii în această lume și pentru bucuria mai înaltă a unei slujiri mai largi în lumea care va veni.” (Ellen G. White, *Educație*, Editura „Viață și Sănătate”, 2001).

Dacă educația este atât de importantă, atunci trebuie ca instituțiile care se ocupă de ea să fie conștiente de responsabilitatea lor. Când spun instituții, mă refer la trei mari categorii de astfel de structuri sociale, care sunt responsabile de educație: familia, biserica și școala. De aceea, Biserica Adventistă este biserica protestantă cu cel mai bine structurat și răspândit sistem educațional din lume:

	Nr. instituții	Nr. elevi/studenți
Școli generale	5.322	877.276
Licee	1.385	381.733
Universități	101	92.554
Total	6.845	1.293.750

Efortul de a avea un număr așa de mare de școli aduce roade peste tot unde se investește în educație. Acele teritorii ale lumii unde există școli adventiste și unde numărul de elevi este semnificativ cunosc o creștere constantă și spectaculoasă a numărului de membri ai bisericii.

Un alt motiv pentru care educația are un Sabat special dedicat ei este, poate, și faptul că nu toată lumea vede utilitatea de a avea școli adventiste (și când spun școli, mă gândesc la întregul sistem, pornind de la grădinițe și până la

universități). De fapt, această lipsă de viziune nu este proprie doar membrilor bisericii, ci ea este prezentă în societate, în general. Un observator atent al moravurilor societății sancționa destul de sarcastic această lipsă de viziune: „Într-o zi au deschis o capelă catolică, urmată rapid de o cârciumă, câteva magazine și, în cele din urmă, o școală. Școala a fost ridicată ultima, fiindcă nu aducea profit” (Dominic Behan, *Antologie de vorbe de duh*, Humanitas, 2005). Dincolo de formularea acidă, există o realitate tristă – se crede că educația este o consumatoare de resurse și că nu produce nimic.

Experiența Bisericii Adventiste din România este foarte săracă în acest domeniu. Timp de 50 de ani, nu a fost posibil să avem școli adventiste, așa că nu s-a format o tradiție cum există în multe părți ale lumii. De aceea, cred că punerea deoparte a unui Sabat pentru a medita la rolul educației pentru îndeplinirea misiunii bisericii și pentru a ne ruga pentru copiii noștri care încep un nou an școlar este o binecuvântare.

Propunem tuturor pastorilor și tuturor comunităților să organizeze acest Sabat cât mai sărbătoresc posibil (fără a cădea în festivism), să programeze un moment când toți copiii și tinerii comunității să fie invitați în față și comunitatea să se roage pentru ei, să-i sensibilizeze pe părinți cu privire la responsabilitatea ce le revine în alegerea unei școli pentru copiii lor. Copiii bisericii au nevoie de binecuvântarea lui Dumnezeu și au nevoie de ocrotirea Celui Atotputernic pentru noul an școlar. Au nevoie să devină conștienți de importanța pregătirii nu numai pentru viața aceasta ci, mai ales, pentru viața veșnică. Și au nevoie să simtă că biserica este alături de ei.

Faceți din acest Sabat unul de consacrare, de sărbătoare sfântă și de recunoștință față de Dumnezeu. Și încercați să schimbați cel puțin în mintea dumneavoastră și apoi și în deciziile bisericii prioritățile. Așezați educația pe primul loc și veți culege roade bogate pentru Împărăția lui Dumnezeu. Plănuțiți să deschideți o grădiniță sau o școală în localitatea dumneavoastră și asta va aduce profit înmii pentru cer. Investiți în educație timp, preocupare și bani, și veți culege bucurie, recunoștință și stele în coroană!

Valeriu Petrescu,
director, Departamentul
Educație,
Uniunea Română

Reforma sanitară, mana zilelor noastre

„Lumina pe care Dumnezeu ne-a dat-o și continuă să ne-o dea, în problema alimentației, este pentru poporul lui Dumnezeu de astăzi ceea ce a fost mana pentru copiii lui Dumnezeu. Mana a căzut din cer, iar oamenilor li s-a spus să o adune și s-o pregătească spre a o mânca. Tot așa va fi dată lumină poporului lui Dumnezeu din diferite țări ale lumii și se vor pregăti produse sănătoase potrivite pentru aceste țări”.¹

PAULINI ENE

Practica medicală dintotdeauna a avut la bază o concepție religioasă (revelată) și/sau filosofică (rod al gândirii umane), deoarece ambele se adresează aceleiași ființei umane. De aceea, de-a lungul istoriei, din cele mai vechi timpuri, preoții, vracii, șamanii, cititorii în stele sau ghicitorii se ocupau atât cu vindecarea sufletului, cât și a trupului. Chiar și în vremuri mai luminate, pe lângă medici, nu au fost abandonate asemenea practici paramedicale. Din aceleași motive, concepțiile despre boală, suferință sau moarte, ca și metodele întrebuițate pentru vindecare, erau un amestec de elemente mistice, forme de închinare, incantații sau rugăciuni adresate duhurilor, zeilor, iar mijloacele terapeutice erau neglijate. De multe ori, bolnavii așteptau reacția forțelor misterioase, benefice sau malefice. Asemenea practici, combinate cu un puternic fundament spiritist mai mult sau mai puțin mascat, reînvie astăzi în forță prin adaptare la concepțiile omului modern, materialist și secularizat, ocupând astfel vidul spiritual creat de filosofii moderne.

Mana și Reforma sanitară

Echivalarea pe care serva Domnului o face între Reforma Sanitară și Mană nu este o metaforă, ci o realitate. Mana a căzut în fiecare dimineață în tabăra lui Israel, până ce au ajuns să mănânce din roadele țării Canaan. Tot așa și Reforma sanitară, descoperită prin revelație într-o vreme de ignoranță, rămâne tot atât de importantă în timpurile noastre „luminate”, când ne confruntăm cu „bolile civilizației” mai ucigătoare decât lepra, și va rămâne până ce se va încheia istoria acestui pământ. Căci dacă lepra există astăzi pe glob, numărând circa 11 milioane de bolnavi, cardiopatia ischemică, hipertensiunea arterială și ateroscleroza, numite și „triplela sinistră”², la care putem adăuga cancerul, accidente, obezitatea etc., care fac ravagii în proporții impresionante și sunt în continuă creștere, dovedesc cât de necesară este acum Reforma sanitară. În secolul XIX, era nevoie de sfaturi pe care azi le considerăm „elementare și depășite”, deoarece nu realizăm ce au însemnat acestea atunci, și azi le putem

afla și din alte surse. De fapt, nu puține dintre cunoștințele medicale moderne au fost sugerate și adoptate de medicina modernă chiar din sfaturile lui Ellen G. White (vezi Raportul O.M.S. privind nutriția anilor '90). Așadar, astăzi este tot atâta nevoie de sfaturi de orientare și selectare într-un labirint de îndemnuri și reclame privind satisfacerea plăcerilor fără limite, dar cu efecte nocive asupra sănătății fizice și mai ales spirituale. De aceea, ca orice adevăr revelat, Reforma sanitară vizează probleme de principiu și nu de circumstanță, iar încorporarea ei în mesajul întreitei solii îngerești, ca braț drept al acestei solii, trebuie privită ca parte componentă a unui „adevăr întreg” ce trebuie vestit și respectat, așa cum, de fapt, îl găsim în toată Scriptura.

Sute de ani mai târziu, psalmistul scria: „El a poruncit norilor de sus și a deschis porțile cerurilor: a plouat peste ei mană de mâncare, le-a dat grâu din cer. Au mâncat cu toții pâinea celor mari și le-a trimis mâncare să se sature”.³ La sfârșitul călătoriei prin pustiu, Moise constata: „Te-a hrănit cu mană pe care nici tu n-o cunoșteai, și nici părinții tăi n-o cunoscuseră, ca să te învețe că omul nu trăiește numai cu pâine, ci și cu orice lucru care iese din gura lui Dumnezeu. Haina nu ți s-a învechit pe tine și nici nu ți s-au umflat picioarele, în timpul acestor patruzeci de ani”.⁴ Înțelegem de aici că grija lui Dumnezeu nu se rezuma numai la mană, ci la toate aspectele vieții călătoriei lor. Tot așa și Reforma sanitară, nu trebuie confundată doar cu alimentația, ci cu întregul stil de viață al creștinului.

Mc. M. Wilcox în cartea sa *Evangelhia Sănătății*⁵, scrie despre acest subiect:

„Evangelhia Sănătății este largă și cuprinzătoare. Ea cuprinde toate câte servesc la dezvoltarea, păstrarea și folosirea puterilor corporale și mintale. Ea se ocupă deci cu hrana pe care o mâncăm, cu aerul pe care-l respirăm, cu apa pe care o bem, cu hainele pe care le îmbrăcăm, cu casele în care locuim, cu timpul cât dormim, cât muncim, cât ne recreăm și ne destindem, cu încordarea ocupațiilor, se ocupă apoi cu curățenia personală, a locuinței și a mediului, cu tratarea și îngrijirea rațională în caz de boală și cu toate câte contribuie la dezvoltarea, la buna întreținere și folosire a corpului minunat clădit, pe care bunul Dumnezeu l-a dat copiilor Săi”.

Principii ale Evangheliei Sănătății

Tot Wilcox a formulat următoarea declarație de principii (prescutat):

1. *Evangelhia Sănătății se ocupă cu controlul și stăpânirea apetitului și a tuturor poftelor și pasiunilor.* Ea ne învață controlul apetitului și al tuturor poftelor și pasiunilor... Numai prin puterea Domnului Hristos omul poate să-și stăpânească apetitul pervertit și să-și aducă în armonie cu idealul dumnezeiesc poftele și pornirile sale firești și nesfinte.

2. *Evangelhia Sănătății oprește cu totul folosirea băuturilor alcoolice de orice fel, folosirea narcoticelor sau întrebuințarea ca hrană a câmii de animale, cu excepția cazurilor de absolută nevoie.* Carnea nu a fost cuprinsă în lista mâncărilor date omului spre binele lui, la început, și nici în exodul lui Israel spre Canaan. Dacă a fost o vreme când carnea nu era atât de răufăcătoare, astăzi este direct primejdioasă pentru sănătate și chiar pentru viață datorită degenerării și răspândirii bolilor la animale.

Alegerea alimentelor nu e suficientă prin ea însăși, ci și folosirea, simplitatea, variația, cantitatea și buna lor pregătire, într-o formă atrăgătoare pentru gust, să provoace poftă de mâncare, pentru că o bună digestie depinde de un bun apetit.

3. *Evangelhia Sănătății recomandă oprirea de a folosi ca băutură ceaiul și cafeaua și evitarea condimentelor și a oricărui fel de produse excitante.* Nu toate cele enumerate mai sus fac rău în aceeași măsură. Niciuna dintre cele enumerate mai sus, nu are valoare nutritivă și nu trebuie să se afle pe masa unui creștin.

4. *Evangelhia Sănătății se ocupă de folosirea alimentelor bune și hrănitoare în măsura și în proporția cuvenită. Trebuie o stăruință specială în privința alegerii alimentelor.*

5. *Evangelhia Sănătății ne învață să reducem folosirea zahărului și a prăjiturilor care, în exces, pot face rău chiar mai mare decât folosirea moderată a câmii.*

6. *Evangelhia Sănătății cuprinde, de asemenea, o îmbrăcare potrivită a corpului spre a-i asigura căldura, protecția, simplitatea și modestia.* Oricare alte criterii ar putea fi necreștine.

7. *Mișcarea este viață. Exercițiile fizice zilnice sunt necesare fiecărei persoane.* Profesiile care cer efort fizic, sunt suficiente. Ocupațiile sedentare însă, (munca în birou, elevi, studenți etc.) capătă o mai mare eficiență a creierului prin exerciții fizice.

8. *Evangelhia Sănătății oprește întrebuințarea drogurilor, a medicamentelor otrăvitoare și „doctorirea” de sine și învață folosirea de remedii naturale, ca folosirea apei, a soarelui, a odihnei, a masajului, a factorilor fizici, dăruite ieftin și din belșug de Creator. Încrederea în Dumnezeu și rugăciunea ne feresc de stres și ne apără sistemul imunitar”.*

Înțelegem de aici că Evangelhia Sănătății nu poate fi desprinsă de mesajul mântuirii prin har. Trupul nostru este Templul lui Dumnezeu, și „dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți voi”.⁶ În Templu se afla Legea lui Dumnezeu, deci legile sănătății fac parte integrantă din aceste legi, iar călcarea lor se numește păcat aducător de moarte.

Extremismul „cu vederi strâmte”, cu vederi unilaterale, îngust, cu exagerarea unor idei, distrugător de sănătate (care neglijează omul în favoarea ideilor), ca și „extremiștii cu vederi largi”, (neutri sau împotriviți), nu ar trebui să ne influențeze, ci să primim adevărul așa cum este și să-l punem în practică spre binele și fericirea noastră.

Bibliografie

¹ E. G. White, *Dietă și hrană*, p. 269

² Aurel Ivan (colectiv), *Epidemiologia bolilor netransmisibile*, Ed. Medicală, 1981, p. 8

³ Psalmi 78,23-25.

⁴ Deuteronom 8,3-4.

⁵ Mc. M. Wilcox, *Evangelhia Sănătății* (trad. Șt. Demetrescu, dactilografiat)

⁶ 1 Corinteni 3,17

dr. Paulini Ene,
medic și inginer în
chimie alimentară,
Comunitatea Brăila

IATĂ DRUMUL, MERGEȚI PE EL!

Trăiesc într-un moment deosebit al istoriei pământului. Vreau ca viața mea spirituală să fie marcată de o foame și de o sete crescândă după Însuși Dumnezeu. Vreau să învăț să umblu zilnic cu Domnul meu.

Sunt deja șase ani de când lucrez în colportaj. De fapt, am intrat în această lucrare la puțin timp după ce m-am botezat. Ce m-a atras? În mod sigur calitatea oamenilor pe care i-am întâlnit în această lucrare și, bineînțeles, experiența mamei mele, care lucra în colportaj de câțiva ani (nu avea nici ea o prea mare vechime în credință, în momentul în care a făcut acest pas). Când sosea seara acasă, nici nu o lăsam să răsuflă până nu îmi povestea tot.

De exemplu, să ajungi, prin intermediul unei acțiuni de grup, într-un sat și să iasă la poartă un om, care să-ți spună: „Chiar acum, când ai bătut dumneavoastră la poartă, studiam Apocalipsa și nu o înțelegeam. Cum de ai știut să veniți exact la momentul potrivit și să-mi aduceți cărțile de care aveam nevoie?” ... Nu e puțin lucru, nu-i așa?

Timp îndelungat, s-a rugat mama astfel: „Doamne, eu duc Cuvântul Tău atâtor oameni, sperând să fie salvați, iar fata mea să moară?” Dar răspunsul a întrecut așteptările. Nici nu spera mama că o să ajung să lucrez împreună cu ea... o vreme. Apoi, mama nu a mai putut și am continuat singură.

Nu mi-a fost ușor din multe puncte de vedere. Uneori, prin diverse persoane, Satana lovea într-un punct dureros – mândria mea: „Cu asta te ocupi? Ai făcut o facultate...! Sau primeam oferte de a lucra în alte domenii. Am fost însă conștientă de călăuzirea lui Dumnezeu și am ales să merg numai în direcția arătată de El, chiar dacă, de multe ori, dorința mea ar fi fost alta.

Așa s-a întâmplat când, după o perioadă de întrerupere, tot amânăm reînceperea lucrului. Într-o noapte, am visat că mergeam cu trenul pe ruta mea obișnuită, dar eu mă deplasam prin tren în sens invers sensului de mers al acestuia, până am ajuns la urma trenului. Privind pe geam, am văzut o imagine extraordinară: jos – câmpul verde; deasupra – cerul albastru și, foarte clar proiectat pe acest peisaj, un chip strălucitor și uriaș. În primul moment, am crezut că a venit Domnul Isus și m-am speriat. În momentul imediat următor, am răsuflat ușurată: era altceva și anume chipul din visul lui Nebucadnețar. Eram impresionată, dar fără să spun cuiva ceva, m-am întors cu spatele și m-am așezat pe un scaun, printre ceilalți oameni care nu vedeau nimic și nu știau nimic.

Nu a mai putut fi vorba de amânare sau schimbarea direcției și Îi mulțumesc lui Dumnezeu, pentru că îmi dau seama cât de mult m-a crescut și m-a format această lucrare. Și cum să nu prinzi aripi, când zilnic înveți să Îl vezi pe Dumnezeu așa de aproape!

La început, mă întristam când întâlneam refuzuri, unele după altele, dar acum știu că trebuie să merg înainte cu răbdare și încredere, până voi vedea ce a pregătit Dumnezeu.

De exemplu, o tânără doamnă a cumpărat toate titlurile pe care le aveam, pentru că a recunoscut imaginea de pe coperta unei cărți – o văzuse în vis.

Altădată, am ajuns la o anumită adresă, în unica zi în care îl puteam găsi acolo pe un domn, preot și stareț al unei mănăstiri. Tocmai ieșise din spital, și a doua zi urma să se întoarcă la mănăstire. A fost o discuție foarte plăcută, care s-a finalizat cu un schimb de cărți. Dumnezeu mi-a oferit un roman istoric

privind viața lui Isus din perspectiva celor care L-au condamnat, iar eu i-am oferit cartea *Hristos, Lumina lumii*. În final, mi-a spus:

– M-aș bucura să ne mai vedem și cu altă ocazie!

– Cu plăcere! i-am răspuns. Dar sunteți cam greu de găsit.

– Nu-i nimic. Oamenii lui Dumnezeu se întâlnesc întotdeauna.

În ceea ce privește lucrarea în sine, am văzut mâna lui Dumnezeu formând, deschizând noi căi, atunci când altele se închideau, ridicându-ne din căderile noastre, așezând înaintea noastră posibilități nebanuite. O asemenea mare deschidere ne-o oferă colaborarea cu oameni deosebiți din cadrul Institutului de Sănătate Publică, București. Putem acum să desfășurăm o serie foarte largă de activități:

- standuri în locuri publice
- seminarii în școli
- seminarii în instituții pentru personalul angajat
- campanii de sănătate, care cuprind uneori localități întregi.

M-am rugat și eu, alături de alții, ca Dumnezeu să scoată tineri potriviți pentru lucrare. Acum putem vorbi de o întreagă echipă. Aveau alte ocupații: profesoară de engleză, profesoară de limba și literatura română, asistente medicale, dar au urmat călăuzirea lui Dumnezeu și au pornit pe drumul arătat de El.

Unul dintre colegi este un fost „infractor internațional”, după cum spune el. A cunoscut Cuvântul într-o închisoare din Germania, prin „lucrarea de colportaj” a unei călugărițe catolice, care i-a adus o Biblie în românește. Conștient de felul cum Dumnezeu l-a salvat pe el, are o imensă dorință de a-L prezenta pe Dumnezeu tuturor. Ar fi avut posibilitatea să intre în diverse afaceri, dar spune tuturor că preferă să facă „afacerile Cerului”.

În urma campaniilor din diverse localități, ni se alătură alți tineri deosebiți. Vali a mers cu noi la început din curiozitate, dar apoi nu s-a mai despărțit de grup. Trei săptămâni a lucrat zi de zi cu noi. Avea timp pentru că terminase

(urmare la pagina 21)

EXPERIENȚA TA, EXPERIENȚA BISERICII TALE

Care sunt experiențele pe care le-ai avut în ultimul timp cu Dumnezeu? Cum a lucrat Domnul în viața dumneavoastră și a bisericii

din care faceți parte? Ne puteți spune una dintre ele? Dacă aveți astfel de experiențe, vă invităm să le scrieți și să le trimiteți pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr. 116, București; e-mail: curierul@adventist.ro

O PREOTEASĂ MISIONARĂ...

De mică mergeam cu bunica mea la preotul din localitatea natală. Preotul se ruga pentru bunica mea, pentru mine și pentru întreaga familie. Acest lucru mi-a plăcut foarte mult și mereu îmi doream să merg în casa preotului pe care îl vedeam ca sfânt. Acesta vorbea foarte frumos cu toți locuitorii satului, îi ajuta financiar și material, fiind un bun gospodar. L-am admirat mult, și de mică îmi doream să mă căsătoresc cu un preot.

Anii au trecut, am ajuns profesoară de geografie și a venit și timpul când m-am căsătorit cu persoana dorită: un preot cu voce blândă, calm, dar nu cu sfințenia pe care mi-o imaginamem la început. I-am vorbit de la început despre preotul satului natal, despre atitudinea lui față de enoriași și despre corectitudinea lui. Soțul m-a înțeles, aceasta fiind și dorința lui de a le oferi credincioșilor un model demn de urmat. Ceea ce m-a afectat mai tare a fost faptul că, din punct de vedere spiritual, nu-și făcea timp să-mi explice Biblia. Încercam să citesc, dar nu înțelegeam

(urmare de la pagina 20)

facultatea și acum aștepta răspunsurile din partea unor bănci, unde trimisese CV-uri pentru angajare.

Surpriza a fost mare la sfârșit, când am aflat (și pastorul ne-a confirmat) că Vali își făcuse cerere de retragere din biserică, cu puțin timp înainte de venirea noastră. Făcea asta în sinceritatea inimii lui, pentru că teoria – pe care o știa bine – nu se prea potrivea cu realitatea din jurul lui.

Nouă ne-a spus: „Atmosfera din grupul vostru și felul în care lucrați sunt ceva cu totul nou pentru mine. Nu credeam să existe așa ceva în biserică. Ați venit aici pentru mine!”

A primit răspuns de la bancă și ar fi fost angajat acolo, dacă între timp nu s-ar fi angajat în lucrarea Domnului.

Nu spun toate acestea spre lauda lor, ci spre lauda lui Dumnezeu, pentru că are astfel de tineri devotați și capabili să dea o mărturie vie și puternică, mai întâi prin viața lor și apoi prin lucrarea lor atât în biserică, cât și în afara ei.

Elena Florea, responsabil colportaj,
Conferința Muntenia

prea mult, așa că am abandonat-o.

Mulțor slujbe nu le găseam rostul, vedeam în ele doar obiceiuri, tradiții cu care nu eram de acord. Eram împotriva pomenilor, unde se făcea risipă tot pentru cei îndestulați, săracii rămânând pe ultimul loc. Am căutat în Biblie, dar n-am găsit nimic despre pomeni, în schimb am descoperit că morții nu mai mănâncă. Botezurile și nunțile erau făcute de multe ori doar pentru etalarea bogăției.

După 14 ani de căsătorie, ne-am stabilit în orașul Constanța, unde aveam părinții, frații și surorile. Curând, m-am împrietenit cu familia vecină, cu care purtam discuții pe teme de istorie, profeție și cu care am ajuns să studiez și Biblia. Ei erau adventiști. Îi admiram dimineța când mergeau, în Sabat, la biserică. Îi priveam cu râvnă până treceau colțul străzii. M-au invitat la două evanghelizări făcute la Casa de cultură din Constanța și la biserica din Dumbrava Roșie. Îmi plăceau foarte mult dezbaterile temelor biblice din lecțiune și-i admiram că erau cunoscători ai Bibliei. După decesul soțului meu, în anul 1996, m-am integrat mai mult în biserică și mergeam în aproape toate Sabatele.

În 1997, m-am botezat. Imediat am intrat în rândul instructorilor Școlii de Sabat, citeam foarte mult pentru a înțelege și pentru a explica și altora. În 1998, am făcut pregătirea pentru colportaj. Am început să lucrez ca evanghelist cu literatură, din casă în casă, împreună cu un frate de credință – Ion Prodan – apoi am început să lucrez la stand pe litoral, apoi cu seminarii în școli și instituții. Slăvit să fie Dumnezeu că atât de multe binecuvântări a revărsat asupra mea, încât m-am înrădăcinat în adevărul Lui și mi-a dat putere, prin Duhul Sfânt, să nu tac și nici să nu fiu inactivă.

În lucrarea de colportaj, am foarte multe experiențe cu Domnul. Când mă rugam puternic dimineța, când studiam cel puțin o oră, mă dedicam lucrării cu toată ființa, aveam experiențe deosebite; când ritmul pregătirii scădea, experiențele erau mai puține.

Am o experiență cu o soție de preot. La stand vine o tânără studentă

la medicină, soție de preot, care ne destăinuie care-i căutarea ei. Ne explică nedumerirea cum enoriașii din localitatea unde soțul este preot se duc mai repede la adventiști decât să vină duminica la Biserica Ortodoxă și ne cerea un sfat: cum să procedeze. Când i-am destăinuit că și eu sunt soție de preot, a căpătat o mare încredere că o vom ajuta. I-am oferit cartea *Viața lui Isus* (nu avea bani suficienți) și i-am spus că soțul se poate inspira foarte bine din această carte în predicile lui. I-am oferit, de asemenea, cartea *Parabolele Domnului Hristos*, pe care a luat-o și am sfătuit-o să meargă împreună cu soțul în Sabat la Biserica Adventistă, ca să descopere adevărata cauză a plecării credincioșilor din Biserica Ortodoxă la cea Adventistă. Hotărâtă a spus: Cred că aceasta va fi cea mai bună metodă. Până nu descoperi cauza, nu percepi efectul.

O altă experiență cu un preot: Un tânăr de aproape 38 de ani ne recomandă produsele de la Forever, din aloe și le prezintă foarte frumos. L-am ascultat cu multă atenție, după care am prezentat și eu cărțile, începând cu *Viața lui Isus* (așa m-a îndemnat Duhul Sfânt). După ce mă ascultă, tânărul scoate legitimația în care era fotografiat îmbrăcat în haine preotești. I-am recomandat cu mai multă căldură *Viața lui Isus*, pe care a luat-o, bucurându-se mult că a făcut o astfel de achiziție. Am insistat să o studieze cu rugăciune și poate alegerea va fi alta după studierea amănunțită a cărții. S-a mirat și a spus ce altă alegere ar putea fi decât cea de distribuitor Forever! I-am spus că este o alegere și mai bună și anume aceea de distribuitor al Cuvântului lui Dumnezeu, și că poate să devină lucrător în viața lui Dumnezeu. Tânărul m-a întrebat cât câștigă și i-am răspuns că cel mai mare câștig, ce nu poate fi evaluat în dolari sau euro, este Împărăția Lui Dumnezeu.

Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți cei ce aleg să lucreze pentru El! Amin.

Grațiera Stănescu,
colportoare, Comunitatea
Dumbrava Roșie, Constanța

SPIRITUL PROFETIC ȘI SOLIA MARTORULUI CREDINCIOS

FLORIN HORODAN

Trăim într-un timp în care se observă din nou un mare interes pentru religie. Oamenii încearcă să ia legătura cu lumea supranaturală, deoarece au ajuns la concluzia că nu mai au resurse pentru a rezolva problemele copleșitoare ale existenței. Diferitele sisteme politice și guvernele care s-au succedat unele după altele, pe lângă promisiunile irealizabile pe care le-au lansat în campaniile lor electorale, nu au făcut altceva decât să adâncească și mai mult criza existențială prin care trece omul modern. Bisericele populare predică o evanghelie uscată, searbădă, un creștinism de fațadă, fără putere spirituală și fără nici o viziune clară despre viitor. Ca adventiști, am putea să afirmăm, cu un aer de superioritate și de siguranță, că noi nu trecem printr-o astfel de criză. Suntem mișcarea lui Dumnezeu din timpul sfârșitului, am apărut la un moment profetic, avem o misiune clară de îndeplinit, suntem depozitarii adevărului prezent... Această listă a avantajelor, care ne fac deosebiți de toți ceilalți, ar putea continua. Cu toate acestea, avem un minus mare, atât de mare, încât eclipsează toate avantajele spirituale despre care am vorbit. Suntem obișnuiți cu solia Martorului Credincios către Laodicea, suntem gata să-i descoperim pe cei din jurul nostru ca fiind ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi, însă nu prea am înțeles încă faptul că Hristos are un mesaj special pentru noi: „...nu știi că **tu** ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol...” (Apoc. 3,17). În limba greacă a Noului Testament, accentul din acest verset cade asupra

pronumelui personal **tu**, Isus încercând să ne conștientizeze prin această solie de adevărata noastră stare spirituală și de pericolul înfricoșător în care ne aflăm. Poate că mă vei întreba: Ce legătură are solia Martorului Credincios către Laodicea cu Spiritul Profetic?

Alifie spirituală pentru ochi

Problema mea, problema noastră comună, este aceea că încă nu am conștientizat cât de rău este afectat discernământul nostru spiritual și faptul că avem deja la dispoziția noastră atât diagnosticul, cât și tratamentul bolii de care suferim. Din nefericire, boala de care suferim nu doare, cel puțin deocamdată, dar cu siguranță va dura mai târziu. Pe de altă parte, din fericire, Medicul care ne investighează starea este Unul care nu greșește și nici nu a greșit vreodată. Datorită faptului că este interesat de soarta acestei biserici, de soarta mea și a ta, El nu poate să tacă, ci vorbește: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine... doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te!” (Apoc. 3,18.19). Acest discernământ spiritual, simbolizat aici prin doctoria pentru ochi, vine direct din partea lui Isus, prin avertismentele (mustrările) pe care ni le-a trimis din dragoste. Chiar dacă este foarte descurajantă caracterizarea pe care ne-o face, El ne asigură de cele mai bune motivații pe care le are și de profunzimea dragostei Lui. „Am privit peste *Mărturiile* date pentru păzitorii Sabatului și sunt

uimită de mila lui Dumnezeu și de grija Sa pentru poporul Său – le-a dat multe avertizări, scoțând în evidență primejdiile existente și prezentându-le poziția înaltă pe care El dorește ca ei să o ocupe. Dacă ei vor rămâne în iubirea Sa și se vor despărți de lume, El va face ca binecuvântările Lui deosebite să vină asupra lor și lumina Sa să strălucească în jurul lor” (2T 483,484). Scopul *Mărturiilor* trimise prin Ellen White este arătat din nou foarte clar: „Domnul mustră și ceartă pe copiii Săi care mărturisesc că țin Legea Sa. El le scoate în evidență păcatele și prezintă în mod deschis nelegiuirea lor, pentru că dorește să înlăture orice păcat și orice nelegiuire, ca ei să poată desăvârși sfințenia lor în temere de El... Dumnezeu îi mustră, îi dojenește și îi ceartă, pentru ca ei să poată fi curățiți, sfințiți, înălțați și, în cele din urmă, luați la tronul Său.” (2T 452, 453)

Mărturia unui bolnav aflat sub tratament

Primul meu contact cu scrierile Spiritului Profetic a avut loc cu mult timp înainte de a face parte din Biserica Adventistă și de a cunoaște importanța acestor scrieri. Am primit cadou broșura *Calea către Hristos*, iar în timp ce o citeam, eram impresionat de mesajul ei plin de forță spirituală, frumusețe, profunzime și echilibru. Deși nu știam aproape nimic despre autoare, am simțit că această persoană, care poate să-L prezinte pe Dumnezeu într-un mod atât de atrăgător și de convingător, trebuie să aibă o legătură specială cu El. Acest simțământ mi-a fost confirmat mai târziu, când am aflat cu adevărat cine este Ellen White și ce importanță au scrierile ei pentru biserica rămășiței. Scrierile ei au devenit o adevărată sursă de revelație și de inspirație pentru mine, o mină de aur, plină de sfaturi autorizate din partea lui Isus. Fie că tratează subiecte referitoare la formarea unui caracter creștin, fie că vorbește despre educație, familie, sănătate, profeție, istorie, relații interumane, principii de afaceri, nu poți decât să fii uimit de profunzimea și corectitudinea ideilor prezentate, de echilibrul fin pe care îl păstrează, de imaginea de ansamblu pe care o oferă și de stilul simplu și direct

în care se adresează minții și inimii cititorului. Semnătura inconfundabilă a Cerului se află pe fiecare filă pe care a scris-o. Dacă te apropii de scrierile ei fără a fi stăpânit de prejudecăți, poți să vezi mâna lui Dumnezeu care răsfoiește tainele ascunse în diferite unghere ale sufletului tău, de care, de multe ori, nici tu însuși nu ești conștient. Iar în timp ce începi să te vezi așa cum te vede Cerul și cum ești de fapt în realitate, ai fixată în fața ta și țința desăvârșirii creștine la care poți să ajungi prin harul transformator al lui Dumnezeu.

*Semnătura
inconfundabilă a Cerului
se află pe fiecare filă
pe care a scris-o. Dacă
te apropii de scrierile
ei fără a fi stăpânit de
prejudecăți, poți să vezi
mâna lui Dumnezeu care
răsfoiește tainele ascunse
în diferite unghere ale
sufletului tău, de care, de
multe ori, nici tu însuși
nu ești conștient.*

Efficiența medicamentului spiritual – o problemă de atitudine

Există mai multe atitudini prin care diferitele persoane se aproprie de Spiritul Profetic. Prima dintre ele este un semn clar al sfârșitului. Ellen White spunea la un moment dat că „se va aprinde o ură satanică împotriva *Mărturiilor*” și că „cea din urmă mare înșelătorie a lui Satana va fi aceea de a face fără efect mărturiile Duhului lui Dumnezeu. Satana va lucra cu ingeniozitate, pe diferite căi și prin diferiți agenți, pentru a clătina încrederea rămășiței poporului lui Dumnezeu în adevărata mărturie” (1SM 48). Această profeție are o împlinire dramatică în prezent.

Deși există unele site-uri neadventiste, specializate pe combaterea scrierilor lui Ellen White și a calității ei de profet, adevăratul pericol vine din interiorul bisericii noastre. În ultimul timp, apar tot mai multe persoane și grupări de adventiști dizidenți care, sub masca principiului protestant „Sola Scriptura”, contestă autoritatea profetică a lui Ellen White.

A doua atitudine, nu mai puțin periculoasă decât prima, este atitudinea reformatoare sau „reformistă”. În acest caz, scrierile lui Ellen White se bucură de o deplină autoritate, însă ele sunt transformate într-un bici al criticismului îndreptat împotriva acelor din comunitate care nu se ridică la înălțimea standardelor trasate de acești reformatori zeloși și care nu trăiesc lumina deja descoperită. În ceea ce privește starea bisericii ca instituție, există un adevărat război organizat, chiar instituționalizat, de calomniere și de condamnare. Aceștia sunt tipul de „reformatori” de care trebuie să ne ferim, deoarece „ei încearcă să demoleze ceea ce Dumnezeu dorește să restabilească prin solia către Laodicea.” (TM 22)

Din fericire, există și persoane care se aproprie de Spiritul Profetic cu o atitudine plină de umilință și respect, fiind conștiente că, prin aceste scrieri, Isus li Se adresează lor, în mod personal. „În multe cazuri, *Mărturiile* sunt primite în întregime, păcatul și satisfacerea poftelor sunt părăsite și de îndată începe o reformă în armonie cu lumina dată de Dumnezeu.” (T4 32)

Tu în care categorie te afli? Dacă încă mai ai îndoieli față de Spiritul Profetic, meditează fără prejudecăți la următoarele cuvinte și vei cunoaște adevărul: „*Mărturiile* să fie judecate după roadele lor. Care este spiritul învățaturii lor? Care a fost rezultatul influenței lor? Toți cei care doresc să facă astfel pot să cunoască personal roadele acestor viziuni” (T5 671). Așa să ne ajute Dumnezeu!

Florin Horodan,
student, Institutul
Teologic Adventist,
Cernica

DRUMUL...

– Aveți la dispoziție anexele, puteți să faceți ce vreți, doar să nu le dărâmați, îi expedie administratorul cu un aer plictisit, dând a lehamite din mână.

– Dar domnule, încercă el timid, vrem să facem o expoziție, una deosebită, nu vreți să auziți de ea?

– Nu mă interesează expoziția voastră, mi-ați plătit, faceți ce vreți!

Apoi, omul s-a gândit: „Ce expoziție pot să facă copiii ăștia? Nici unul dintre ei nu are pregătire în artă, iar dacă nu aș fi strâmtorat cu banii, nici nu i-aș lasă să-mi deschidă ușa. Ha, pe deasupra mai sunt și pocăiți. ăștia nu știu nimic, cu excepția dogmelor lor preistorice. Chiar mi-e milă de ei. Au dat atâția bani. Cine are să le viziteze expoziția?” Și i-a pus în anexele preocupărilor lui.

Casa de cultură din Constanța. Clădire mare, impunătoare, construită pe vremea anilor „prosperității” comuniste. În cele mai multe zile, stă nefolosită, cu excepția câtorva anexe. Greu de pătruns în această „temniță” a culturii. Dar, pentru tineri, nici un obstacol nu este de netrecut.

Vremea Paștelui. Forfotă mare. Mânați de o singură preocupare, oamenii aleargă încoace și încolo, căutând ouă, moșuleți, iepurași, alimente pentru masa pascală. Dacă le va rămâne timp și dacă prietenii vor fi disponibili, poate vor trece pe la biserică, așa de ochii lumii, că devine tot mai monden să fii văzut în reportajele care abundă în seara învierii.

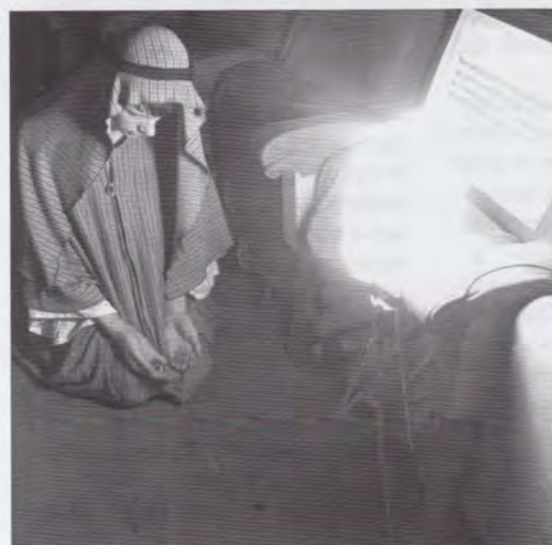
Un neastâmpăr a pus stăpânire și pe o parte dintre tinerii constănțeni. Aleargă în fiecare zi între școală, casă și biserică. Părinților le este greu să admită că odraslele lor au dat jocul pe calculator și timpul din fața televizorului pe vizite tot mai frecvente la biserică. Dacă nu ar fi garantat pastorul că ceea ce spun copiii e adevărat, mai că i-ar fi pus să jure.

– Măi, da ce vă tot duceți voi în fiecare zi la biserică? întrebau ei curioși.

Dar... parcă toți făceau ceva interzis părinților.

– Veniți la casa de cultură între... și... acolo veți vedea, răspundeau aceștia.

A trecut într-o zi prin holul instituției pe care o conducea și s-a freat la ochi. O întreagă recuzită se găsea acolo. O cruce mare, o coroană de spini, câteva piroane, o sulică, săbii.

- Măi, ce caută toată recuzita asta aici, a întrebat, cu mirare în glas, pe un lucrător.

- Păi, sunt ale pocăiților, a venit răspunsul.

Și dintr-odată din „anexe” a ieșit...

- A, parcă spuneau ceva de o expoziție. Când îi vezi să-i trimiți cu tot ce au ei în sala mare, chiar pe scenă, acolo să facă expoziția, a lăsat poruncă.

Dintr-odată a apărut. Radioul, ziarele, afișele, invitațiile răspândite printre prieteni au spus la unison - Asociația de Tineret vă invită să parcurgeți împreună cu noi „Drumul Crucii”. Cine nu ar dori să vadă locurile pe unde Mântuitorul a mers, purtând pedeapsa păcatelor noastre! Dar cum să ajungi acolo, când distanțele se măsoară în mii de kilometri, iar contravaloarea în sute de euro! Dar pentru locuitorii din Constanța, „Drumul Crucii” s-a aflat în clădirea casei de cultură, refăcut de tinerii asociațiilor de Tineret „Exploratori pentru viitor” și „Escaton”.

Acolo, pe scena din sala mare a casei de cultură din Constanța, au refăcut douăsprezece dintre evenimentele trăite de Mântuitorul în zilele dinaintea răstignirii Lui.

Acolo, pe scena sălii mari a casei de cultură, directorul instituției a rămas înlemnit și mut când a mers să inspecteze expoziția. Când i-a revenit vocea a spus șoptit: „Ați făcut din casa de cultură o catedrală!” Din acel moment, și-a folosit toată puterea, toate cunoștințele, astfel ca „nebulia crucii” să atingă cât mai multe dintre inimile privitorilor.

Acolo, pe scena sălii mari a casei de cultură, au venit constănțenii mari și mici să se întâlnească cu realitatea răstignirii Creatorului lor chiar de către ei.

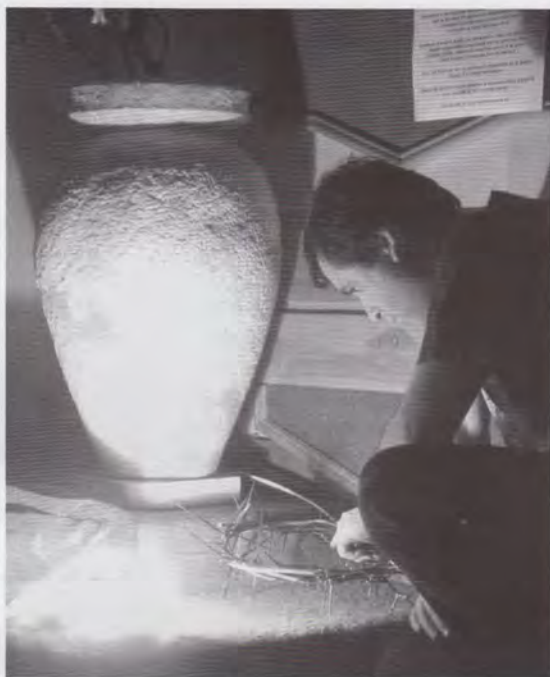
Acolo, pe scena sălii mari a casei de cultură, oamenii mari au plâns ca niște copii, când au văzut sulița, când s-au înțepat în spinii coroanei, când au ținut în mâini piroanele care I-au străpuns mâinile, pentru vindecarea noastră.

Dar mai presus de toate, acolo, pe scena sălii mari a casei de cultură, copiii au avut ocazia să descopere că răstignirea și învierea Mântuitorului constituie o realitate istorică, în care nu se regăsește nici oul roșu, nici iepurașul de pluș, nici moșulețul de ciocolată, ci Isus Hristos, Dumnezeu care a lăsat cerul, ca să îndure cea mai crudă și rușinoasă dintre morți, pentru că „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca orice crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16).

P.S. Activitatea a fost coordonată de pastorul Mihai Brașov.

...CRUCII

Cătălin Bărbulescu,
director, Departamentul
de Tineret,
Conferința Muntenia

Mână

COSTIN DINU

In vremurile moderne, se pune un accent tot mai mare pe profilaxie.

În **profilaxia primară**, factorii de risc sunt depistați și eliminați (de exemplu combaterea fumatului, a sedentarismului, a obezității etc.)

Profilaxia secundară constă în depistarea unor modificări din organismul uman (de exemplu depistarea cancerului mamar, prin mamografie, sau a cancerului de colon, prin colonoscopie, sau a hipertensiunii arteriale, prin determinarea tensiunii arteriale) la persoane care nu prezintă acuze clinice.

Desigur că profilaxia primară este cea mai eficientă metodă, dar ea trebuie să fie completată de profilaxia secundară pentru că nimeni nu poate garanta faptul că evitând toți factorii de risc posibili, nu ne putem îmbolnăvi.

Profilaxia terțiară constă în depistarea bolii și tratarea ei responsabilă cât mai rapid pentru a preveni complicațiile.

Dr. Neil Shulman, profesor de medicină la Universitatea Emory din Atlanta, în cartea *Semnele de alarmă ale organismului dumneavoastră*, trece în revistă șase simptome sau grupări de simptome medicale grave, care trebuie să ne facă să reacționăm rapid, ca și cum ar fi ultima clipă a ceasului al unsprezecelea:

1. Slăbirea sau/și pierderea apetitului

Slăbirea involuntară în greutate este semnificativă, începând de la o pierdere de peste 5 % din greutatea corporală în mai puțin de 6 luni. Acest simptom poate semnifica: TBC, cancer, diabet, hipertiroidie, boală colonică inflamatorie, SIDA, paraziți, insuficiență renală, insuficiență cardiacă, depresie, ciroză, ulcer gastric/duodenal, bpoc, boala de collagen, medicamente.

2. Unul sau mai multe din următoarele simptome:

- dificultate în vorbire
- paralizie
- scăderea puterii musculare
- dureri sub formă de arsuri
- amorțeli (parestezii)
- confuzie

Toate acestea, izolate sau grupate, indică posibilitatea producerii unui accident vascular cerebral de tip ischemic sau hemoragic.

3. a. Melena (scaune negre)

semnifică o hemoragie digestivă superioară – varice esofagiene, esofagita de reflux, mucoasa gastrică/intestinală ectopică (esofag Barrett), sindrom Mallory-Weiss, carcinom esofagian, gastrite, ulcer gastric/duodenal, cancer gastric, pancreatită hemoragică.

b. Hematochezia (scaune de culoare grena, provenind din colonul ascendent sau cu sânge roșu deschis, provenind din restul colonului)

semnifică de regulă (90%) o hemoragie digestivă inferioară sau, mai rar (10%) o hemoragie digestivă superioară (când sângerarea este de peste 1 l). Cauze posibile: diverticuloză colonică (50%), ectazii (dilatatii) vasculare (5-10 %), polipi, cancer (10%), boală inflamatorie colonică (în special colita ulceroasă), boală anorectală (hemoroizi interni cu sângerare ușoară nedureroasă sau fisură anală cu sângerare dureroasă la defecație), colită ischemică (la pacienții în vârstă), colita de iradiere

(chiar și după câțiva ani de la radioterapie), colita infecțioasă acută (diareea sanghinolentă) ș.a.

4. O grupare de simptome de temut:

- cefalee
- gât rigid (imposibilitatea punerii bărbiei în piept)
- febră și eventual fotofobie (faptul de a nu suporta lumina). Această grupare este semnificativă pentru meningita acută septică / purulentă.

5. Cefalee subită agonizantă poate semnifica o hemoragie cerebrală (în anevrismul cerebral chiar și la persoane sub 40 ani).

6. a. La femei

• Sângerare vaginală după menopauză ridică suspiciunea unui cancer uterin.

b. La bărbați

• Nodulul testicular, mai ales cel nedureros, trebuie să ne facă să ne gândim la un cancer testicular.

În concluzie, dacă observați vreunul dintre aceste simptome, grăbiți-vă să mergeți la un doctor bun și nu apelați la diferite remedii, fie ele și naturale, pentru a avea în timp util un diagnostic corect. Aceasta se numește „medicina bazată pe dovezi” (și în cazul nostru pe diagnostic). Atitudinea cea mai rațională este de a te încrede în cineva care știe mai bine.

Din păcate, același pericol al tergiversării și al minimalizării importanței unor simptome de alarmă se manifestă și în domeniul spiritual.

În mână

Simptome de alarmă fizice și spirituale

Cele două domenii merg mână în mână, nu-i așa? Ce părere aveți de următoarele simptome? Ce boli spirituale se ascund în spatele lor? Ce diagnostic ați pune cuiva sau privind în oglindă?

1. Slăbirea dragostei dintâi sau pierderea apetitului pentru preocupări spirituale serioase, cum ar fi studiul individual al Bibliei, participarea la serviciile de închinare publică sau la un grup de studiu și rugăciune.

2. Unul sau mai multe din următoarele:

• **Dificultate în vorbire:** activitatea de mărturisire a cunoașterii experimentale a lui Dumnezeu este înlocuită cu recitarea principiilor restrictive ale credinței tradiționale ... „pentru mărturie!”

• **Paralizie:** când este vorba de o solicitare de voluntari pentru activități mai simple, ca o rugăciune de la amvon, sau pentru activități mai complexe și susținute, cum ar fi o misiune lucrativă, și nu reprezentativă pentru 2 ani în comitet sau o acțiune de pătrundere adânc în rândurile „inamicului”, cu un mesaj implicit al iubirii necondiționate.

• **Scăderea puterii musculare:** creștinii se mobilizează, dar din ce în ce mai puțin și mai puțin.

• **Dureri sub formă de arsuri:** pe unii îi arde scaunul în timpul predicii și „trebuie” să iasă afară, pe alții îi arde buza și trebuie să și-o mai ude „câte puțin”, altora le frig buzunarele în Sabat și nu au curaj să bage mâna înăuntru pentru diferitele proiecte ale bisericii, începând cu cheltuielile de întreținere curentă...

• **Amorțeli (paretezii):** acolo unde ar trebui să doară, ei nu simt nimic, iar acolo unde nu ar trebui să simtă nimic, ei se plâng de tot felul de senzații neplăcute...

• **Confuzie:** adevărul prezent și urgent se pierde în masa adevărilor generale și începătoare ale credinței, principiile biblice sunt uitate în favoarea unor tradiții locale sau generale, Spiritul Profetic este confundat cu o mișcare de emancipare feministă sau naționalistă proamericană, moralitatea relațiilor premaritale este confundată cu anacronismul, iar imoralitatea relațiilor extramaritale și divorțul nebiblic, cu naivitatea și incompatibilitatea temperamentală, socială, etc. Legământul cu Dumnezeu și cu tovarășul de viață este o sugestie, forma este mai importantă decât fondul, trecutul este mai important decât prezentul și viitorul, punctele de doctrină sunt mai importante decât misiunea de a

iubi așa cum ne-a iubit El, bugetul bisericii este mai important decât capitalul uman și numărul celor botezați este mai important decât numărul celor ce se pierd pe drum... Iată doar câteva exemple de situații paradoxale, produse de confuzia teribilă care domnește în lumea spirituală.

S-ar putea vorbi și despre *hemoragie*, sau pierderea vitalității, despre *durerea de cap* sau despre lucrurile care sunt un balast și nu ar trebui să ne preocupe (anumite subiecte de ex.), despre *gâtul rigid* sau individualismul personal și cel de grup sistematizat-extremist, despre *febra* de sâmbătă seară, sau febra aurului, despre *fotofobie*, sau durerea ochilor, și alte senzații neplăcute în fața luminii din Cuvântul scris sau predicat etc.

Este ceasul al unsprezecelea, ultima clipă. Câte minuni veșnice încap într-o clipă?...

...Marele medic este specialist în minuni de ultima clipă. Bazați-vă pe El nu pentru a amâna (a-mâna), ci pentru a apuca o mână întinsă. Și străpunsă!

dr. Costin Dînu,
medic primar,
Comunitatea Tecuci

Colportaj în Pucioasa

În perioada 5-18 mai 2006, în localitatea Pucioasa, a avut loc o amplă activitate de colportaj, cu un succes vădit și o multitudine de experiențe cu Dumnezeu. A lucrat o echipă de 7 colportori, coordonați de Elena Florea, responsabil cu colportajul la Conferința Muntenia. Obiectivele au fost instituții din localitate, printre care licee, școli generale, instituții de stat, magazine – în total peste 50 de obiective publice. Au fost vândute 15 titluri de carte de sănătate, educație, dar și spirituale, în valoare de peste 8000 RON. Ultima experiență s-a petrecut în data de 23 mai 2006, când Elena Florea a revenit în localitate, de data aceasta neînsoțită. Ea a răspuns unei programări în afara campaniei propriu-zise, la Protoeria Bisericii Ortodoxe Române din localitate, unde s-au întâlnit peste 60 de preoți din județul Dâmbovița, pentru întâlnirea lor lunară. A fost o experiență deosebită, unde colportorii au dat o mărturie deosebită despre credința lor. „Dumnezeu să fie lăudat pentru impactul acestei lucrări asupra locuitorilor din oraș”, a spus pastorul Eugen Radu, care a continuat: „Recunosc faptul că succesul lor s-a datorat rugăciunii de dimineață”.

(Emilian Eugen Radu / AARC Muntenia)

Festivalul de Companioni „Mână în mână”

În Sabatul din 3 iunie 2006, în comunitatea Sântana de Mureș, s-a desfășurat cea de-a treia ediție a Festivalului de Companioni „Mână în mână”. Au participat 110 tineri din Conferința Transilvania de Sud într-un program care a răspuns la întrebarea: „Cine ești Tu, Doamne?” Tinerii au prezentat în mod creativ zilele Creațiunii, ca o primă modalitate de cunoaștere a lui Dumnezeu prin revelația naturii. Părtașia, bucuria închinării și recunoștința față de Dumnezeu ne-au însoțit pe tot parcursul întâlnirii. Concluzia unanimă ar fi: „Vrem să-L vedem pe Isus” cât mai curând.

(Daniel Niculescu / AARC Transilvania de Sud)

Înscrieri la Școala Postliceală Sanitară de la Brăila

Pentru anul școlar 2006/2007, instituția de învățământ oferă 60 de locuri pentru specialitatea „asistent medical generalist”, cursuri de zi, pe o perioadă de 3 ani. Înscrierile se vor face în perioada 28 august – 13 septembrie, urmând ca interviul să fie susținut în intervalul 11-13 septembrie. (În acord cu MEN, anul școlar va începe vineri, 15 septembrie). Pentru înscrierea la examenul de admitere se vor prezenta următoarele acte: diploma de bacalaureat sau adeverință de finalizare a liceului, buletin de identitate, 3 fotografii tip legitimație, certificat de căsătorie (dacă este cazul), adeverință medicală tip pentru înscrierea la școală (a se contacta medicul de familie), dosar cu șină, chitanța care confirmă achitarea taxei de înscriere. Date de contact: Telefon/Fax 0239.662.611, Mobil 0741079338, www.scoolasanitarabraila.net E-mail: scoolasanitaragmail.com

(Marius Necula/AARC)

„Sola Scriptura” în Munții Apuseni

În perioada 26-28 mai, la Centrul de Tineret al Conferinței Transilvania de Nord, din Vadu Moșilor, Alba, a avut loc întâlnirea cursanților de la „Sola Scriptura” din această Conferință. La această întâlnire, au participat și o parte dintre responsabilii cu „Sola Scriptura”, care au mărturisit că, după acest contact personal cu „studenții”, sunt mult mai motivați pentru această lucrare. Unul dintre cursanți a declarat: „Au fost clipe pe care nu am să le uit toată viața mea”. Cele mai binecuvântate momente au fost în Sabat după-amiază, când, în mijlocul naturii, ne-am bucurat de o părtașie deosebită unii cu alții și cu Dumnezeu, căruia îi aducem toate mulțumirile.

(Iosif Pașca / AARC Transilvania de Nord)

Ș T I R I

Activități antifumat în toată țara

Cu ocazia zilei de 31 mai, Ziua Mondială a Luptei Împotriva Fumatului, în multe orașe din întreaga țară, tineri, elevi și studenți s-au implicat în diferite activități care au vizat avertizarea trecătorilor cu privire la pericolul pe care îl constituie fumatul: seminarii antifumat mobile, în sprijinul celor care nu au niciodată timp să ajungă la unul de acest gen, dar și-ar dori să renunțe la fumat, distribuirea unor fluturași-țigară, sub motto-ul „O țigară pentru un zâmbet”, demonstrații cu mașina de fumat, concursuri de desene pe asfalt (Roman, Bacău, Vaslui, Piatra Neamț, Câmpulung Moldovenesc, Târgu Mureș), concursuri de creație pentru elevii tuturor școlilor din localitate pe tema luptei împotriva fumatului, desfășurare în mai multe etape, ai căror câștigători au primit diverse premii și diplome (Turda), un lanț uman format din elevii școlilor din oraș, care la un moment

dat au lăsat să zboare baloane cu heliu, ce conțineau mesaje împotriva fumatului (Cluj-Napoca), un tur ciclist al orașului cu împărțire de fluturași (Alexandria), o expoziție specială de sănătate pe tema nocivității și a consecințelor pe termen lung ale fumatului (Târgu-Jiu).

Activități speciale, cum ar fi marșuri de protest sau seminarii în școli și licee s-au desfășurat și în orașele: Mioveni, Râmnicu Vâlcea, Câmpina, Slobozia, Ploiești, Buzău, Vălenii de Munte, Timișoara. În multe dintre aceste activități nu au fost implicați doar tineri, exploratori sau companioni din cadrul bisericii, ci și mulți elevi sau liceenii școlilor din orașele amintite, care au răspuns prompt invitației de a participa la un concurs sau de a lua parte la un marș împotriva fumatului. Multe dintre activitățile amintite au fost consemnate în presa locală.

(Cristina Neagu / AARC)

Serbarea absolvenților la LTA București

Duminică, la Liceul Teologic Adventist, din București a avut loc programul festiv de la finalizarea studiilor – al generației cu numărul emblematic 10. În fiecare an, în ultima duminică a anului școlar, acest eveniment nuanțează semnificația anilor de studiu pentru fiecare elev care absolvă Liceul Teologic Adventist printr-un program pregătit de clasele finale.

Au fost evocate constructiv și într-un spirit de bună dispoziție momentele de tensiune, dar și de bucurie, relațiile în dezvoltare dintre reprezentanții școlii și elevi, consecințe concrete ale actului educativ.

Aceasta se punctează prin oferirea a câte unui simbol profesorilor din partea claselor generației respective. De asemenea, clasele finale transmit „cheia succesului” lor mai departe, în forme sugestive și conform specificului fiecărei clase. Pe lângă reprezentanții școlii, la această sărbătoare au luat parte părinți, oaspeți și elevii celorlalte clase.

(Laurențiu Nistor / AARC)

Festivalul de Creație și Interpretare în Conferința Moldova

Sâmbătă, 3 iunie 2006, comunitatea Botuș, Suceava, a fost nu doar în sărbătoare, ci și neîncăpătoare pentru participanții care au inundat de tinerețe și bucurie sălile bisericii la Festivalul de Creație și Interpretare din anul acesta, organizat de Conferința Moldova. Probele de muzică și poezie s-au desfășurat live și a avut ca motto: „Te aștept acasă!” Alături de tineri și companioni, au fost prezenți din partea Conferinței: Marius Munteanu – președinte, Paul Pauliuc – secretar și Daniel Chirileanu – director de Tineret. Comunitatea și-a păstrat renumele de ospitalieră, iar cântarea și versurile au colorat și mai mult atmosfera. Văzând atâtea daruri și talente oferite de Dumnezeu tinerilor, putem concluziona că speranța revenirii și ajungerii acasă este încă vie.

(Sergiu Macovei / AARC Moldova)

Sărbătoarea secerișului în Banat

În după-amiaza Sabatului din 10 iunie 2006, în șase locații din Conferința Banat s-a derulat un program special de laudă și recunoștință la adresa lui Dumnezeu, ocazionat de Sărbătoarea secerișului. La Cuvin, Arad, au participat frați și surori din districtele pastorale Arad I, Arad III, Macea și Cuvin. Rapoartele misionare prezentate aici s-au întretesut armonios cu imnurile de laudă înălțate. La Șepreuș, au participat reprezentanți din cinci districte pastorale: Șepreuș, Chișineu-Criș, Măderat, Ineu și Beliu, primele patru districte având prezenți și pastorii. Au fost mai mulți proaspăt-botezați, care au depus mărturie. Din comunitatea gazdă au fost prezenți candidații de botez. Au creat o atmosferă plăcută grupul vocal din Măderat, pastorul Cristian Toma și soția sa Mariana, corul și fanfara din Șepreuș.

În județul Bihor, în sala bisericii Oradea A „Maranatha”, s-au întâlnit credincioșii din districtele Oradea A și Beiuș. Atmosferă plăcută, experiențele interesante care au fost prezentate și, mai presus de toate, angajamentele de implicare mai hotărâtă în noul an evanghelistic au dat conturul acestei întâlniri.

La Reșița, s-au întâlnit reprezentanții tuturor celor trei districte pastorale din județul care reprezintă cea mai întinsă „zonă albă” a Conferinței Banat, Caraș-Severin. Fiecare district – Reșița, Caransebeș și Oravița – a fost reprezentat de pastori, care au luat interviu unora dintre cei botezați de curând sau unora dintre cei mai harnici evangheliști laici.

Întâlnirea de la Deva i-a reunit pentru un program de două ore și jumătate pe reprezentanții tuturor celor cinci districte pastorale ale județului Hunedoara. S-au prezentat experiențe din lucrare, s-a cântat și s-a exprimat recunoștință față de Dumnezeu pentru cele 30 de botezuri care au avut loc în județ pe parcursul anului evanghelistic.

Județul Timiș a strâns la Timișoara „Betania” aproximativ 200 de reprezentanți din patru districte pastorale – Timișoara I, II, III, Jimbolia – dintre cele șase ale județului. Pastorii celor patru districte prezente au împărtășit experiențe misionare, iar soliștii Gina și Lucian Oniță, Alina Negoșan, precum și grupul vocal „Betania” au lăudat pe Dumnezeu prin imnuri.

(Narcis Ardelean / AARC Banat)

Ș T I R I

Festivitate de absolvire la ITA

Duminică, 18 iunie 2006, la ora 10:00, la Institutul Teologic Adventist de la Cernica, str. Decebal 11-13, jud. Ilfov, a avut loc Festivitatea de absolvire a promoției 2006, la toate cele trei specializări: Teologie pastorală, Limba și literatura română și Asistență socială. Pe lângă acestea, a avut loc și absolvirea primei promoții a programului de Master of Arts în Religie, oferit de Universitatea Andrews din Statele Unite, sub forma de cursuri de vară, în campusul nostru. La festivitate, pe lângă oficialitățile bisericii și ale școlii noastre, a fost invitat și președintele Universității Andrews, fr. N. E. Andreassen.

(Gabriel Ban / AARC)

Campanie de carte la Târgu Jiu

În perioada 19-31 mai 2006, timp de o săptămână și jumătate, la Tg. Jiu, s-a desfășurat o campanie de seminarii de

sănătate și vânzare de carte. Acțiunea a fost strădania unei echipe de colportori conduse de fr. Mihai Goran, directorul de marketing al Editurii „Viață și Sănătate”, București, și de fr. Cristian Purnea, președinte ASEF, Oltenia. Cu această ocazie, au fost vizitate o mare parte din instituțiile orașului. A fost o lucrare deosebită și de succes, cifră de vânzare de aproximativ de 6000 RON, marea majoritate a cărților acoperind surprinzător aria moral-religioasă.

(Florian Moț / AARC Oltenia)

Trei noi frecvențe pentru RVS

Consiliul Național al Audiovizualului a acordat, în data de 25 mai 2006, trei noi frecvențe postului de Radio Vocea Speranței pentru emisie de 24 de ore zilnic: două frecvențe AM – Botoșani 1.485 MHz (PAR 1000 W) și Bistrița 1.602 MHz (PAR 1000 W) și frecvență FM – Roșiori de Vede 107.10 MHz (PAR 100 W). (Monica Oțelea / Centrul Media Adventist).

(Monica Oțelea / Centrul Media Adventist)

Glăsul șoptit

Ușa se întredeschise încet și lăsa să se vadă o siluetă mică într-un trening albastru. Pe chipul rotund și rozaliu, înflori un zâmbet larg.

– Mami? rosti întrebător.

Niciun răspuns.

Tiptil, Robert, în vârstă de șase ani, se strecură în dormitorul părinților. Nu era nimeni. Unde o fi mama? Poate că e în grădina.

Mmm, străluciră ochii lui Robert. *Îmi place camera asta. Găsești tot felul de lucruri interesante pe aici. Sunt papucii cei mari ai lui tata, pe care-i pot proba, patul mare, pe care pot să sar...* Dintr-o săritură, ajunsese în mijlocul pilotei de un bleu strălucitor.

E o trambulină destul de bună, se gândi el, sărind în continuare. Cu fiecare salt, părul său negru și cărlionțat se întindea în aer. Prin zâmbetul mare se întrezăreau doi dințișori nou încolțiți. Ce distracție!

Destul de stângaci, Robert s-a dat jos din pat. Stând pe vârfuri și întinzând brațele, reuși să ajungă la banii din spatele raftului.

Mmm, sunt doi și zero. Înseamnă 2 sau 20? se întreba el. Aș putea cumpăra o mulțime de mingițe de cauciuc cu 20.

Și, poate, un joc electronic. Mama nici nu o să-și dea seama.

– Pune-i la loc, îi șoptea un glas.

Robert se miră. Cine îi vorbea? S-a uitat în jur, apoi dincolo de ușă, până în capătul holului. Nu era nimeni. A luat banii în mână sa dolofană.

– Nu sunt ai tăi, pune-i la loc.

Robert își umezi buzele. Oare cine îi vorbea? Poate că, dacă se ducea în cazemata lui, nu l-ar mai fi urmărit nimeni.

Robert ieși din dormitor și închise ușa, apoi merse pe hol și ieși pe ușa din spatele casei. *Ups! Uite-o pe mama. O să spună că sunt hoț. Se va supăra pe mine, se gândi el.*

– Robert, îl strigă mama.

Robert nu răspunse. Fugi din calea ei, gândindu-se că își va cumpăra ceva de mâncare și nu-i va spune mamei ce făcuse.

Fără să privească înapoi, Robert începu să alerge spre drumul care trecea pe lângă câmp, unde se putea ascunde în tufișuri.

– Robert, așteaptă-mă! îi strigă mama alergând după el.

O, nu! Trebuie să alerg mai repede, pufăi Robert, cu respirația întretăiată. Se aruncă pe sub gardul vechi de bătă și se rostogoli în tufișurile de alun.

– Robert?!

Mama l-a găsit și s-a întins spre el, zâmbindu-i.

– Robert, ce s-a întâmplat? De ce fugi de mine? Ieși de acolo și povestește-mi. Vino, dragul meu.

Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, Robert i-a spus cum găsisese banii și cum auzise un glas care îi șoptea în dormitor. Mama se așezase în buruienile înalte, îmbrățișându-l. După ce a terminat de povestit, băiatul i-a întins mamei o bancnotă mototolită. Mama l-a mângâiat și i-a aranjat părul ciufulit.

– Dumnezeu era Cel care îți spunea să nu iei banii, i-a explicat ea. Dacă ascuți de glăsul acela șoptit, nu va mai fi nevoie niciodată să alergi și să te ascunzi.

Ora familiei

Marți sau într-o altă zi din săptămână, invită-ți familia la altarul de închinare.

• Discutați despre „glăsul șoptit”. Asemenea mamei care a alergat spre băiatul ei, Dumnezeu vă iubește și încearcă mereu să vă ajute. Enumerați câteva modalități prin care Dumnezeu vorbește cu voi.

• Citește despre profetul Elisei în 1 Regi, capitolul 19, în special versetele 9-13.

• Desenează un chip mare și zâmbitor, cu urechi ciulite și ochi care privesc în sus. Sub chipul acesta, scrie: „Ascultă glăsul șoptit”. Așază desenul într-un loc unde familia să-l poată vedea pe parcursul săptămânii.

• Cântați un cântec despre călăuzirea lui Dumnezeu. Dacă vă este mai ușor, citiți versurile.

Traducere: Oana Ghiga
Adventist Review, iunie 2001

Gânduri din weekend

LUCIAN CRISTESCU

In timp ce-mi culegeam gândurile, mi-a venit în minte o ilustrație cu un colportor: În năduful de a-și vinde cărțile, a încercat și pe la docuri. Era duminică dimineață și cheiul era pustiu. Un singur marinăr trebuia pe o balenieră. „Hei, tu! Am ceva pentru tine!” Prinându-i interesul, colportorul și-a scos, pe rând, marfa. „Carte buuună! Despre bolile de ficat... Vrei?” Marinarul scutură din cap. „Dar asta? E tare: e despre morți! Hai? N-o vrei... Da' ia uite: Cum să gătești gustos, fără lapte și ouă...”. Marinarul însă sta rece. Pe când dezamăgitul își strângea taraba, marinarul l-a întrebat: „Da' ceva despre balene, n-ai? Eu... zău mă gândesc numai la balene. Noaptea visez balene. Cu ai mei, tot numai despre balene vorbesc. Dă și tu ceva despre balene!”

Fiecare are „balenele” lui. Și când e vorba să scrii „din inimă”, ce altceva ai putea să spui decât „balene”: ce te încântă sau... ce te doare.

Cu câțva timp în urmă, participam împreună cu alte două familii la deschiderea Sabatului în casa unor prieteni de adevăr. La momentul evocării experiențelor cu Dumnezeu, Cristina – de câteva săptămâni botezată – și-a mărturisit frământările. Oameni respectabili și activi în afaceri, se gândiseră să-și schimbe mașina cu o marcă mai reprezentativă. Un gând însă nu-i da pace soțului: Noi vrem lux, iar alții abia o duc de azi pe mâine... „Dumneavoastră ce-ați face în locul nostru?” Pe când mă pregăteam să-i dau răspunsul, gazda mi-a luat-o înainte: „Extraordinar! Toată săptămâna trecută ne-am frământat exact cu aceeași problemă. Soțul a și luat formularele de leasing, dar un gând ne reține: cum ne șade nouă cu o super-mașină, când alții n-au cu ce să plătească lumina? Cei 5-6.000 de Euro – pentru diferența de marcă – e o sumă!”

N-avea rost să mai vorbesc. Sufletele acestea, de curând prinse de Evanghelia lui Hristos, făceau pași mari pe coborâșul spre Hristos. Da, coborâre am zis! Căci drumul lui Hristos coboară, după cum El S-a coborât... până la moarte de cruce! (Filipeni 2,5-8). Eram încântat să văd cum Duhul lui Hristos pregătea niște suflete cu obrazul subțire, cu multe relații cu VIP-uri, dintr-o lume de mătase, măsurându-se cu umiliința Învățătorului.

În același Sabat după amiază – parcă un făcut – am participat cu toții la o serbare mare. Venise multă lume bună și din alte adunări. A fost poezie, cântec... totul a fost frumos. O singură notă discordantă, manifestată uneori în dreapta mea, alteori în stânga mea, umbrea bucuria... După program, am plecat îngândurat, sperând ca alții să nu fi observat.

Dar seara, la cina pe care am luat-o împreună, am sesizat un dialog cu privire tocmai la ceea ce m-a frapat și pe mine la serbare: etalare, superlative vestimentare, excentrism și, din când în când, aere de paradă. Unde? Tocmai acolo unde vameșul și amărățul cu sufletul zdrobit vin să găsească milă și acceptare.

„Nu înțeleg! Se confundă biserica cu opera? Numai acolo am văzut atâtea prețiozitate, atâtea competiție, numai pentru a impresiona. Oamenii erau flămânzi după priviri de oameni, nu după privirea lui Hristos.”

Ce contrast! mă gândeam eu. Aceștia, formați în lumea operei, coboară dureros spre lumea lui Hristos. Iar unii (poate nu mulți) dintre cei crescuți în biserică (totuși, fără a părăsi biserica!) trimit hulpav ocheade spre lume, imitând-o și întrecând-o. Dacă este adevărat că „omul sfințește locul”, atunci e la fel de adevărat că biserica poate fi și profanată. Nu cu o intenție anume, nici cu trivialități, ci doar cu spiritul subțire și parfumat al

saloanelor, unde moda și amorul de sine escaladează.

În 1922, pe când se recupera după primul său atac cerebral, Lenin cugeta îngrijorat la destinele Marii Revoluții Roșii. În jurul lui erau: Stalin, un rinocer nebun după înălțare și Troțki, un sconcs ce prinsese gustul risipei... Și, într-o sforțare, Lenin a răbufnit: „Să ne ferească Dumnezeu de burghezia roșie!” *Burghezie roșie...* Ehe, orice propendadă urzită din smântâna proletarietului roșu este de o mie de ori mai rea decât burghezia de vișă veche. Cât e de rea – am văzut noi în anii comunismului, răutate ce încă mai fumegă...

Dar poate exista și o *burghezie creștină*? O elită prețioasă, superioară, detașată de clasa de jos, veselă și importantă, și care totuși cântă cu adunarea: „Sunt murdar, fără ajutor. Dacă nu mă speli azi, mor...”?! „Aș! Snobilime...” – mi-a tălmăcit odată un tânăr ironic din adunare.

Cum toate se reduc la „balene”, am și eu una: evanghelizarea. Mi-o închipui cam așa: Faci ce faci: cluburi, expoziții, dialog pe la uși, fluturași și colportaj... Și vine omul din lume... la adunare. Dar nu, evanghelizarea nu-i gata! Ea abia începe: mai puțin predica, mai mult viețile schimbate. Și se uită omul în stânga, în dreapta, și zice: Da, aici e puterea lui Hristos. Aștia, ca adevărat, împlinesc Cuvântul care spune: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine („de sine?” – am înțeles eu bine?), să-și ia crucea (ah, crucea!) și să Mă urmeze” (Matei 16,24). Încotro? Pe acel drum de spini și de bice care, de două mii de ani, tot coboară, coboară...

Lucian Cristescu,
secretar,
Asociația Pastorală,
Uniunea Română

CARTEA ANULUI

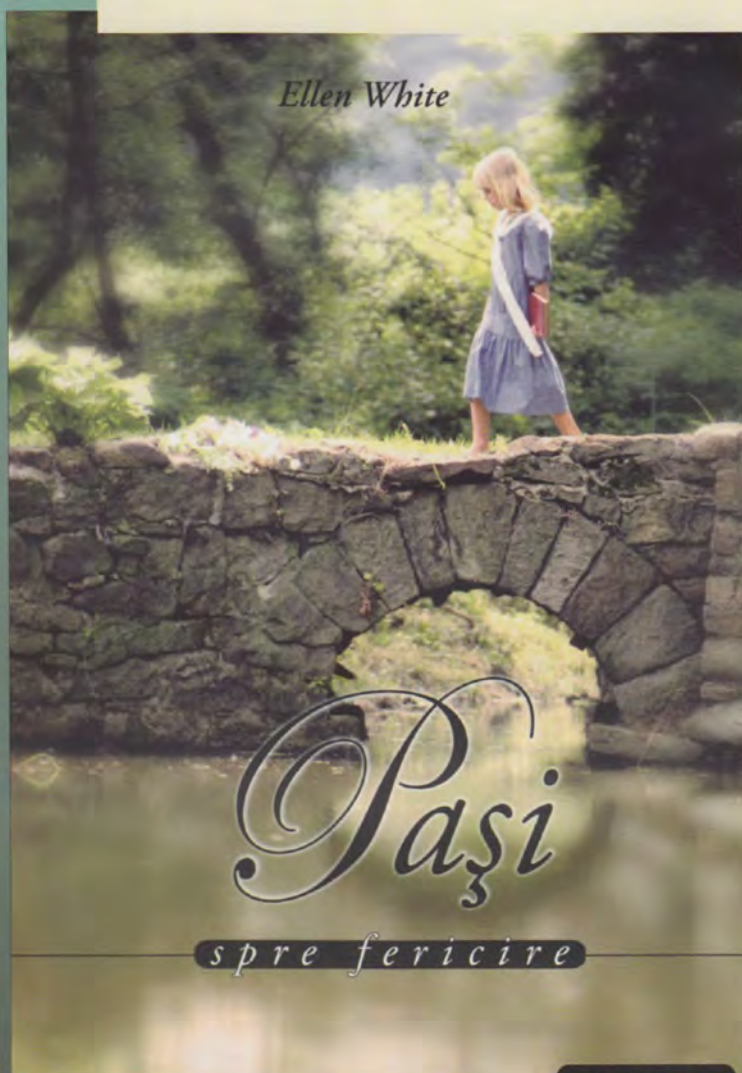
Cunoașteți oameni care sunt în căutarea unui mod de viață mai frumos?

Aveți prieteni care doresc să fie fericiți?

Atunci sunteți omul ales de Dumnezeu pentru a oferi această carte.

PAȘI SPRE FERICIRE

reprezintă mesajul Cerului pentru lumea noastră. Această carte aduce multă speranță și mângâiere în descurajare, bucurie și alinare pe cărările vieții, în mijlocul tuturor dificultăților.

1,5 RON

Cartea Anului este un proiect misionar al bisericii, susținut de Editura „Viață și Sănătate” în colaborare cu Uniunea de Conferințe. Anual, se va alege un titlu de carte, cu specific misionar, care va fi tipărită în tiraje foarte mari și distribuită semenilor noștri, împlinind astfel planul lui Dumnezeu, de vestire a Evangheliei.

Pentru acest an, a fost aleasă cartea **Cugetări de pe Muntele Fericirilor**, cu titlul **Pași spre fericire**. Această ediție va fi pregătită într-o grafică deosebită, color, la prețul de numai 1,5 RON. Cartea va fi disponibilă și în limba maghiară, în condiții similare.

Pentru comenzi, vă puteți adresa pastorului sau Conferinței.